

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

Кафедра бізнес-аналітики та цифрової економіки

ДОПУСТИТИ ДО ЗАХИСТУ
Завідувач кафедри бізнес-
аналітики та цифрової економіки

_____ Наталія КАСЬЯНОВА

«_____» _____ 2021 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

(Пояснювальна записка)

здобувача освітнього ступеня «Магістр»

**Тема: Управління конкурентоздатністю людського капіталу в умовах
глобалізаційних процесів**

Виконав: _____ СУ Хунсян

Керівник: к.е.н, доцент Віра КУДЛАЙ

Консультанти з розділів:

Розділ 1: к.е.н, доцент Віра КУДЛАЙ _____.

Розділ 2: к.е.н, доцент Віра КУДЛАЙ _____

Розділ 3: к.е.н, доцент Віра КУДЛАЙ _____

Нормоконтролер із ЄСКД (ЄСПД):

ст. викладач Юлія ДИЯК

КИЇВ 2021

Національний авіаційний університет
Факультет економіки та бізнес-адміністрування
Кафедра бізнес-аналітики та цифрової економіки
Освітній ступінь «Магістр»
Освітньо-професійна програма «Міжнародна економіка»

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри бізнес-аналітики та цифрової економіки
_____ Наталія КАСЬЯНОВА

«_____» _____ 2021 р.

ЗАВДАННЯ НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ

Студента: СУ Хунсян

Тема роботи: Управління конкурентоздатністю людського капіталу в умовах глобалізаційних процесів

затверджена наказом ректора № 1966/ст від 23.09.2021 р.

1. Термін здачі студентом закінченої роботи на кафедрі: 06.12.2021

2. Вихідні дані до роботи: Інформація зіснуючих звітів про людський капітал.

3. Зміст дослідження:

Класифікація теорії людського капіталу: Дослідження впливу людського капіталу на економічне зростання Китаю

4. Перелік обов'язкових демонстраційних матеріалів: 12 сторінок слайдів

Календарний план

№ п/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Термін виконання	Позначки керівника про виконання завдань
1	Отримання завдання на кваліфікаційної роботу	01.10.2021	виконано
2	Огляд літератури за темою	04.10.2021	виконано
3	Сутність та види інформаційних систем	14.10.2021	виконано
4	Етапи розвитку інформаційних систем на основі процесного підходу	24.10.2021	виконано
5	Вплив штучного інтелекту та хмарних технологій на ERP системи	04.11.2021	виконано
6	Аналіз ринку ERP-систем	14.11.2021	виконано
7	Методології розробки інформаційної системи підприємства	24.11.2021	виконано
8	Інформаційна система фірми з прокату автомобілів ТОВ «АвтоТайм»	31.11.2021	виконано
9	Аналіз отриманих результатів	05.12.2021	виконано
10	Розробка слайдів та написання доповіді	07.12.2021	виконано
11	Попередній захист кваліфікаційної роботи	08.12.2021	виконано
12	Корегування роботи за результатами попереднього захисту	15.12.2021	виконано
13	Остаточне оформлення кваліфікаційної роботи та слайдів	18.12.2021	виконано
14	Підписання відгуку та рецензії	20.12.2021	виконано
15	Захист кваліфікаційної роботи у ДЕК	28.12.2021	виконано

5. Дата видачі завдання: 01.10.2021

Керівник:

д.е.н., професор _____

Віра КУДЛАЙ

Завдання прийняв для виконання _____

СУ Хунсян

РЕФЕРАТ

Пояснювальна записка до дипломної роботи «Управління конкурентоздатністю людського капіталу в умовах глобалізаційних процесів»: 65 сторінок, таблиць 9, літературних джерел 33.

Об'єкт дослідження: аналіз впливу людського капіталу на економічне зростання Китаю

Мета роботи: вона збагатила теоретичні дослідження людського капіталу та економічного зростання.

Методи дослідження: дослідження літератури, нормативний аналіз, порівняльний аналіз, емпіричний аналіз

КЛЮЧОВІ СЛОВА: ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ, ІНВЕСТИЦІЇ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ, ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ, СКОРОЧЕНЬ, ТЕРМІНІВ.....	7
ВСТУП.....	8
РОЗДІЛ 1. ТЕОРІЯ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ	10
1.1. Рання теорія людського капіталу	10
1.2 Середньострокова теорія людського капіталу	14
1.3 Сучасна теорія людського капіталу	18
1.4 Класична теорія економічного зростання.....	19
Висновки до розділу 1	23
РОЗДІЛ 2. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ВПЛИВУ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ НА ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ.....	24
2.1 Визначення понять, пов'язаних з людським капіталом.....	24
2.2 Механізм формування людського капіталу.....	28
2.3 Механізм впливу людського капіталу на економічне зростання.....	34
Висновки до розділу 2.....	46
РОЗДІЛ 3. СТАТИСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙ У ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ ТА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ КИТАЮ.....	47
3.1 Аналіз загальної ситуації з інвестиціями в людський капітал Китаю.....	47
3.1.1 в освітньому аспекті	47

3.1.2 Технологія.....	50
3.1.3 Аспект здоров'я	54
3.2 Аналіз базового статус-кво економічного зростання Китаю.....	57
Висновки до розділу 3.....	61
ВИСНОВКИ	62
СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ ВИКОРИСТАНИХ	
ДЖЕРЕЛ.....	63
ДОДАТОК.....	65

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ, СКОРОЧЕНЬ, ТЕРМІНІВ

- ВВП-англ. Gross Domestic Product ; Валовий внутрішній продукт
- F –англ. The Calculated Luminous Flux; Світловий Потік, Що Розраховується;
- E –англ. Normalized Minimum Illumination;Нормована Мінімальна Освітленість ;
- S –англ. Area Of The Illuminated Room;Англ.Площа Освітлюваного Приміщення ;
- Z – англ. The Ratio Of Average To Minimum Illumination;Відношення Середньої Освітленості До Мінімальної
- K – англ. The Margin Factor That Takes Into Account The Reduction Of The Luminous Flux Of The Lamp As A Result Of Contamination Of The Lamps During Operation;Коефіцієнт Запасу, Що Враховує Зменшення Світлового Потіку Лампи В Результаті Забруднення Світильників В Процесі Експлуатації

ВСТУП

Актуальність теми. Питання економічного зростання завжди було в центрі уваги людей усіх сфер життя, адже воно відіграє незамінну роль у розвитку країни та стабільності суспільства. Проте незбалансованість регіонального економічного розвитку існувала завжди, незалежно від того, з точки зору світу, чи реальної ситуації в нашій країні, і ступінь цього дисбалансу в окремих регіонах демонструє тенденцію до зростання. Оскільки Адам Сміт (1776) у своєму шедеврі «Дослідження природи та причин національного багатства» порушив питання (Чому економіка одних країн є більш успішною, ніж економічний розвиток інших?), науковці в суміжних галузях з усіх куточків світу. світ ніколи не припинявся досліджувати й досліджувати подібні проблеми. Лауреат Нобелівської премії з економіки Роберт Лукас (1998) у минулому столітті також зазначив: «Коли ви починаєте звертати увагу на економіку Питання зростання ускладнює інтерес до інших питань». Безсумнівно, в контексті нинішнього ступеня глобальної економічної інтеграції та все глибшої тенденції науковці з різних країн продовжуватимуть подальші дослідження та дослідження проблеми регіонального економічного зростання в різних аспектах та ракурсах.

Мета і завдання виконання дипломної роботи.

1. З точки зору теоретичної значущості, вона збагатила теоретичні дослідження людського капіталу та економічного зростання.
2. З точки зору практичного значення, всеосяжний рівень людського капіталу Китаю все ще перебуває в стані незбалансованого розвитку, структурного дефіциту, невиправданої якості. Потенціал і вплив людського капіталу на економічне зростання не розвинені повністю.

Об'єкт дослідження –аналіз впливу людського капіталу на економічне зростання Китаю

Методи дослідження –дослідження літератури, нормативний аналіз, порівняльний аналіз, емпіричний аналіз

Наукова новизна отриманих результатів. Прочісуючи та узагальнюючи погляди відповідних науковців у країні та за кордоном, автор вказує на те, що формування людського капіталу ґрунтується на «подвійній ролі» соціально-

економічного середовища країни чи регіону та соціокультурного середовища, через освіту, розвиток людського капіталу. «навчання на практиці» та технологічний прогрес. Результат комбінованого впливу кількох факторів, таких як міграція зайнятості та інвестиції в охорону здоров'я, може сприяти формуванню та сталому розвитку людського капіталу в країні чи регіоні, а інвестиції людського капіталу можуть бути досягнуті за допомогою виробничих функцій елементів людського капіталу та ефективності людського капіталу. Виробничі функції, ефект людського капіталу «знання», вплив людського капіталу на коригування та оновлення структури промисловості та вплив людського капіталу на пропозицію зайнятості а попит на робочу силу може сприяти економічному зростанню.

Особистий внесок випускника: диплом виконано самостійно на основі даних з джерел, що стосуються аналізу впливу людських ресурсів на китайську економіку.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРІЯ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ

1.1. Рання теорія людського капіталу

Існує значний кореляційний зв'язок між причиною розвитку теорії людського капіталу в західній економіці та взаємним проникненням та впливом "думки про первинний людський капітал" багатьох економістів того часу. Хоча концепція людського капіталу не була чітко висунута у відповідних дослідженнях ранніх західних економістів, думки про "людський капітал" все ще час від часу промайнули у працях цих вчених. хоча на той час поняття та конотація людського капіталу не були чітко і чітко виражені. Британський класичний політекономіст Вільям Петті був одним із ранніх економістів із зародженням людського капіталу. У 1664 р. Він висунув у своїй книзі "Теорія оподаткування", що "праця є батьком багатства та активним елементом"[1]. Хоча Вільям Петті не висунувши безпосередньо в цей час концепції «людського капіталу», Вільям Петті висунув відому точку зору, що «земля - мати багатства, а праця - батько багатства», а через працю - аналіз теорії вартості високо визнає та стверджує економічну цінність, яку виробляють робітники шляхом введення. Вільям Петті зазначив, що праця є проявом економічної цінності людини. Водночас він також вважає, що через різні якості різних робітників існують також певні відмінності у трудових можливостях різних робітників. Фактично, було визнано, що людський капітал відіграє важливу роль у соціальній та економічній діяльності[2].

Розуміння людського капіталу в історії пройшло процес від мілководного до глибокого. Спочатку люди вважали людські здібності лише природним надбанням. Наприклад, філософ Платон зазначав, що люди народжуються з певними талантами. Серед економістів першим, хто систематично вивчав та обговорював питання, пов'язані з людським капіталом, був Адам Сміт. Його основні моменти узагальнено так: По -перше, Сміт не згоден із твердженням Платона. Він зазначив, що "найрізноманітніша різниця між персонажами, наприклад Різниця між філософом і звичайним вуличним носильником, схоже, не пов'язана з талантом, а з -за звичок, звичаїв та освіти. "До отримання

спеціальної освіти та навчання всі здібності та інтелект людини приблизно однакові, а розмір індивідуальних здібностей в основному обумовлено їх набутих розвитком і

Продукт практики. По -друге, особисті інвестиції у відповідне навчання та освіти - це інвестиції, які генеруватимуть високі прибутки в майбутньому[3]. Адам Сміт зазначив, що такі витрати можна розглядати як основний капітал, оскільки люди не отримують освіти та навчання. у звичайній роботі та отримувати звичайний дохід, а люди, які здобувають освіти та навчання для зайнятості, можуть краще підвищити свою особисту цінність та створити кращий дохід та прибуток. По -третє, Адам Сміт запропонував «ефект спільноти» освіти. Якщо члени спільноти проходять цінне навчання та освіти, то через те, що члени спільноти мають подібні моделі мислення та поведінки, вони можуть ефективно спілкуватися та спілкуватися з цього питання, що призведе до інших проблем[4]. Члени спільноти також можуть покращити розвиток завдяки освіти або навчання. По -четверте, Адам Сміт зазначив, що обов'язкова початкова освіта необхідна. Безумовно, загальна базова освіта є однією з найважливіших місій керівників країни з метою запобігання «деградації» розуміння та інших талантів більшості людей, які живуть за рахунок праці, що спричинене розвитком поділу праці. Лідери та правителі країни повинні дозволити їм навчитися читати, писати та рахувати, коли вони будуть підлітками, щоб ті, хто готовий зайнятися "найнижчою професією", мали достатньо часу, щоб вивчити їх до прийняття на роботу. Держава повинна заохочувати, навіть Змусити всіх людей здобувати ці найосновніші освіти[5].

Якщо дитина досягла успіхів у навчанні чи в інших галузях, і дитина не народилася з особливо хорошою пам'яттю, дуже сильною здатністю до розуміння або дуже сильною енергією та фізичною силою, її обдарованість дуже звичайна, і те, що вона може зробити, це інші інтелектуальні та фізичні сили. Дитина також може це зробити, тому найважливіше, чого вона досягла, слід віднести до ранньої освіти його сім'ї. Саме розумна освіта сім'ї дозволяє йому отримати конкурентну перевагу щодо інших дітей. . По -друге, Мюллер вважає, що освіта та навчання є одним із основних шляхів підвищення продуктивності працівників, а засвоєння працівниками відповідних навичок сприяє покращенню рівня виробництва. Він вважає, що поліпшення інтелекту робітників допоможе поліпшити їх ефективність праці. Поки ті робітники, які працюють руками, можуть бути навчені працювати з мозком, це неминуче збільшить загальну продуктивність заводу, де вони знаходяться. Тому, витрати

на навчання, пов'язані з навичками Вхідні дані слід розглядати як продуктивні, що, по суті, сприяє підвищенню ефективності виробництва продукції. По - третє, Мюллер зазначив, що держава повинна взяти на себе та підтримати відповідальність за створення базової освіти. "Уряду потрібно лише вимагати, щоб кожна дитина отримувала хорошу освіту, і йому не потрібно турбуватися про те, щоб сама навчатися". Це пояснюється тим, що в країні, як правило, не бракує компетентних та кваліфікованих спеціалістів у сфері освіти. Поки відповідні закони країни вимагають обов'язкової базової освіти, а також можуть виплачувати стипендії для дітей бідних сімей, щоб забезпечити, щоб школа могла отримати відповідні пільги, тоді буде створена вітчизняна хороша освіта. По - четверте, Мюллер зазначив, що людський капітал є неодмінною та важливою частиною багатства країни. Він поставив питання: Чому країна може швидко відновитися після катастрофи? Відповідь така: праця країни Населення не зазнало нищівного удару під час катастрофа. Оскільки знання та відповідні навички все ще існують, земля країни не зазнала значних пошкоджень, а міцніші будинки все ще можна добре використовувати. Коли ви приїжджаєте до цієї країни, у вас є всі основні умови для виробництва продукції минуле[6].

Маршалл проводив дослідження та обговорення проблем людського капіталу у своїй теорії розподілу, і його основні моменти узагальнюються так: По - перше, Маршалл вважає, що важливість багатства знань, яке несуть країна та суспільство, набагато більша за матеріальне багатство. практичні інструменти, наука та мистецтво є основним багатством і спадщиною людини, які передаються з покоління в покоління. Якщо матеріальне багатство країни було певною мірою знищено, але інтелектуальне багатство збережено, то матеріальне багатство країни швидко повернеться до свого первісного стану. Однак, якщо багатство знань буде знищено, матеріальне багатство країни поступово буде втрачено, і країна, швидше за все, повернеться до бідності. По - друге, Маршалл вважає, що особисті витрати на освіту та навчання - це інвестиції. Він сказав: "Причини, які змушують когось та його батька використовувати капітал і працю, щоб навчити його стати менеджером, фрілансером або кваліфікованим працівником, а також причини, які інвестують капітал і робочу силу у створення та придбання фабрик, машин або супутнє обладнання. Те саме. Коли продовження додаткових інвестицій є збитковим або спричиняє негативні наслідки, інвестиції в капітал та робочу силу, природно, припиняться ". По - третє, Маршалл зазначив, що особам важко

нести всі витрати на відповідну освіту та навчання. Урядові установи та підприємці повинні нести відповідальність за освіту та підготовку індивідів, оскільки це створить добрий цикл для всієї соціальної економіки[7].

Дискурс Маркса про працю та надлишкову вартість у певній мірі відображає відповідні думки про людський капітал. Його основні моменти узагальнено так: По-перше, Маркс зазначив, що так звана працездатність або праця відноситься до існування робітників і у виробництві Сума інтелекту та фізичної сили, яку можна втілити та використати. І оскільки суспільно необхідний робочий час для виробництва конкретного товару визначає вартість товару, вартість засобів до існування, необхідних для утримання конкретного працівника, визначає вартість або ставлення до робочої сили. Вартість, створена працею, набагато більша за її власну вартість, тому надлишок вартості виробляється, а саме праця є джерелом двох цінностей. По-друге, Маркс вважає, що середня кваліфікація працівників визначає рівень ефективності праці, і чим більше освіти та підготовки отримує той чи інший працівник, тим вище їх кваліфікація у роботі та більша цінність, яку вони створюють. По-третє, Маркс вважає, що освіта має певний позитивний вплив на зростання виробництва, і існує певна позитивна кореляція між людським капіталом та доходом від праці. Він сказав: "Існує певна відмінність між складною працею і простою працею. Вартість, створена більш складним робочим днем, зазвичай в кілька разів перевищує вартість простої праці. Причина цього явища полягає в тому, що складна праця зазвичай вимагає більших витрат на освіту та навчання, аніж проста праця. Тому праці, які виконують складні завдання, мають укорочений більший людський капітал, і їх винагорода вища, ніж за прості праці. Багато та вартість Складна праця після навчання, природно, вища, ніж проста праця[8].

Підводячи підсумок, перші внески теорії людського капіталу в основному відображаються в таких аспектах: По-перше, вона встановила важливу роль та особливий статус трудових можливостей працівників (людського капіталу) у соціальній та економічній діяльності. По-друге, освіта та навчання мають певний позитивний вплив на зростання рівня робочої сили працівників. Відповідні витрати на освіту та навчання, вкладені урядом, підприємствами та самими працівниками, відіграють незамінну головну роль у збільшенні людського капіталу. По-третє, багатство знань, втілене в людях, яке несе країна та суспільство, набагато важливіше матеріального багатства. Ідеї, що містяться в практичних інструментах, науці та мистецтві, є основним

багатством людини та спадщиною, що передається з покоління в покоління ... По -четверте, витрати окремої особи на освіту та навчання - це інвестиції, а інвестиції окремої особи у відповідне навчання та освіту - це інвестиції, які принесуть високі прибутки в майбутньому. Однак особам важко нести всю відповідну освіту та навчання. Тому державні установи та підприємці повинні нести відповідальність за навчання та навчання індивідів, що створить добродієсне коло у всій соціальній економіці. В цілому, рання теорія людського капіталу все ще має певні обмеження, що головним чином відображається в тому факті, що теорія людського капіталу цього періоду не пробилася через етичне та філософське розуміння цінності людини та сенсу людства. Розуміння є відносно одностороннім, і воно насправді не встановило точних рамок аналізу людського капіталу щодо економічного зростання.

1.2 Середньострокова теорія людського капіталу

У 1950-1960-х роках теорія людського капіталу почала розвиватися далі. У 1960 році Шульц провів глибокі дослідження інвестицій в людський капітал і опублікував відповідні роботи. Після того, як він виголосив на Американській економічній конференції промову під назвою «Про інвестиції в людський капітал», людський капітал був відокремлений від категорії загальної праці, і сучасна теорія людського капіталу була заснована на цьому як знак. Вчені поступово досягли консенсусу про важливу роль людського капіталу в економічному зростанні. Шульц зробив важливий внесок у розвиток сучасної теорії людського капіталу. Його основні положення підсумовані таким чином: По-перше, Шульц вказав, що капітал не завжди є матеріальним і матеріальним, і капітал також може бути відображений у робітниках. Потім він утворює «людський капітал». капітал» і збільшує капітал певної країни. Інвестиції в людський капітал в основному включають: інвестиції в міграцію сім'ї та індивідуальних осіб, інвестиції батьківського часу в догляд та навчання дітей, інвестиції в соціальне медичне забезпечення та охорону здоров'я, інвестиції в офіційну шкільну освіту та інвестиції підприємства в підготовку працівників без відриву від роботи. По-друге, з точки зору факторів праці Шульц обговорював важливу роль людського капіталу у сприянні соціально-економічному розвитку країни та технологічному прогресу, вважає, що збільшення інвестицій та витрат на людський капітал є основою для підтримки

стабільного економічного зростання. Він чітко вказав, що людський капітал є ключовим фактором національного економічного зростання, він не лише вперше чітко виклав теорію інвестування людського капіталу, а й додатково дослідив шляхи та засоби формування людського капіталу. По-третє, Шульц через емпіричний аналіз внутрішніх даних США вказав, що постійне покращення інвестицій в людський капітал, особливо рівня освіти працівників, полягає в тому, що темпи зростання економіки США перевищують темпи зростання вхідних факторів (матеріального капіталу та робочої сили). Головний фактор. По-четверте, Шульц вважає, що основним змістом інвестицій в людський капітал є підвищення якості населення, а основним методом і основним засобом підвищення якості населення є освіта. З цієї точки зору інвестиції в освіту є також інвестиціями в людський капітал. У той же час Шульц також зазначив, що збільшення державних інвестицій в освіту та заохочення інших форм інвестування людського капіталу може зменшити розрив між багатими та бідними, одночасно збільшуючи загальний соціальний добробут. Видно, що найефективнішою допомогою для слаборозвинених регіонів є підвищення якості їхнього людського капіталу. Тому інвестиції та витрати людського капіталу не слід розглядати лише як вид споживання, а ототожнювати їх із різновидом інвестицій, причому вартість цього виду інвестицій набагато більша, ніж інших інвестицій.

Для того, щоб компенсувати недоліки Шульцового аналізу людського капіталу лише з макро-перспективи, Беккер об'єднав теорію розподілу доходу з теорією інвестицій в людський капітал з мікро точки зору, щоб провести більш глибокий і детальний аналіз. Оцінюючи внесок Беккера, Шведська королівська академія наук зазначила: «Його найбільший внесок полягає у побудові мікроекономічної основи цієї теорії та її математичності. Він розвинув погляд на людський капітал у загальну теорію для визначення розподілу праці та Теорія капіталу стала однією з найбільш емпірично використовуваних теорій у сучасній економіці». Беккер зробив важливий внесок у вдосконалення теорії людського капіталу з точки зору мікроорганізмів. Його основні положення підсумовані таким чином: По-перше, Беккер обговорив поняття, значення та характеристики «людського капіталу» у книзі «Людський капітал» [9].

Вважається, що так званий людський капітал – це специфічний капітал, який утворюється шляхом інвестування в робочу силу, включає не тільки навички, таланти та знання, а й здоров'я, тривалість життя та час. Він

використовується для підвищення якості та навичок роботи. Інвестиції, що збільшують його дохід, належать до категорії «інвестицій людського капіталу». По-друге, Беккер вважає, що дохід від праці слід розглядати як історичний інвестиційний дивіденд (або називати його різновидом нагромадження капіталу), витрати робітника на навчання, розподіл часу, ефективність праці та любов до роботи в минулому часі. І те й інше можна використовувати для зміцнюють конкурентоспроможність робітників на ринку. Їх раціональна поведінка змушує ці інвестиції досягати граничної норми прибутку, рівної альтернативній вартості капіталу (концепція максимізації вигод в економіці), що пояснює, чому виникає питання, що деякі працівники отримують вищі прибутки за тією ж професією, що й інші працівники.

Мінселл встановив "модель доходу людського капіталу", широко прийняту багатьма вченими пізніше. Його дослідження теорії людського капіталу створили нову галузь теорії людського капіталу. Основні точки зору підсумовані таким чином: Мінселл зазначив, що будь-хто зробить свій власний унікальні рішення щодо інвестування людського капіталу в різні моменти їх життєвого циклу. Ті працівники, які вирішили інвестувати більше в людський капітал, витрачають менше в інших сферах, коли вони молоді, і переваги цього раннього інвестування людського капіталу в похилому віці будуть поступово виявлятися (це, по суті, один з варіантів Вибирати, полягає в тому, щоб інвестувати в більш круту криву досвід-дохід, а по-друге, інвестувати в плоский досвід з меншою кривою інвестиції людського капіталу-дохід). Припустимо, що після закінчення навчання у людини є багато можливих інвестиційних можливостей. Якщо більше не інвестувати, форма кривої досвід-дохід буде відносно плоскою. Досвід - нахил кривої доходу збільшується, а перетин цієї кривої зменшується з розміром інвестицій. Деякі люди інвестують менше і мають відносно рівний досвід зростання - крива доходу, тоді як інші інвестували багато і мають більший досвід нахилу - крива доходу. Навіть тоді, якщо норма прибутку та інтенсивність інвестицій не залежать одна від одної, альтернативний шлях перетнеться в точці наздоганяння. Ця модель має чіткий емпіричний прогноз, тобто в групі людей з однаковим рівнем формальної шкільної освіти та різними рівнями інвестицій після закінчення навчання різниця в доходах між особами повинна зменшуватися з досвідом, до точки наздоганяння, а потім почати збільшити великий. Таким чином Мінселл пов'язує різницю в освіті чи інвестиціях людського капіталу з різницею в розподілі доходів особи, і таким чином

формально вводить поняття людського капіталу та метод інвестицій людського капіталу в розподіл доходу.

Підсумовуючи, внесок сучасної теорії людського капіталу в основному відображається в таких аспектах: По-перше, поняття інвестицій людського капіталу визначено об'єктивно та обґрунтовано, і вказано, що інвестиції в людський капітал в основному включають: сімейні та індивідуальні інвестиції в міграцію, витрати часу для батьків на догляд та навчання своїх дітей, інвестиції в соціальне медичне забезпечення та охорону здоров'я, інвестиції в офіційну освіту в школах та інвестиції підприємств у навчання працівників без відриву від роботи. По-друге, він встановив важливу роль людського капіталу у сприянні соціально-економічному розвитку країни та технологічному прогресу та вказав, що збільшення інвестицій та витрат на людський капітал є основою для підтримки стабільного економічного зростання. По-третє, різниця в інвестиціях в освіту або людський капітал пов'язана з різницею в розподілі доходів особи, тому поняття людського капіталу та метод інвестування людського капіталу офіційно введені в теорію розподілу доходу. По-четверте, він все ще підкреслює важливу роль освіти та навчання у вдосконаленні людського капіталу та вказує на те, що основним змістом інвестицій людського капіталу є підвищення якості населення, а основним шляхом та основним засобом підвищення якості населення – це освіта та навчання. Взагалі кажучи, розвиток теорії людського капіталу в цей період не тільки розширив поле дослідження та масштаби економіки, а й сприяв подальшому розвитку теорії розподілу економічного доходу та теорії економічного зростання. Однак дослідження цього періоду все ще мають певні недоліки та обмеження. Дослідження людського капіталу в цей період в основному відображаються в дослідженні людського капіталу. Дослідження людського капіталу все ще зосереджені переважно на способі формування людського капіталу. З точки зору освіти та навчання, задіяно небагато досліджень щодо інших форм інвестування людського капіталу, і я не усвідомлюю, що «навчання на практиці» також є основним засобом накопичення та вдосконалення людського капіталу, і ігнорує соціальну систему та середовище. Вплив та обмеження супутніх факторів, таких як економічні та економічні фактори, на покращення людського капіталу[10].

1.3 Сучасна теорія людського капіталу

Починаючи з 1980-х років, з появою нової теорії економічного зростання, багато вчених намагалися поступово додати багато змінних показників, пов'язаних з людським капіталом, до моделі економічного зростання для відповідних досліджень і аналізу. Поява такої ситуації є ознакою Теорія людського капіталу вступила в сучасну стадію. Серед багатьох сучасних учених, які вивчають теорію людського капіталу, представниками, які зробили відносно великий внесок, є Денісон, Ромер та Лукас. У 1990-х роках зарубіжні вчені поширили теорію людського капіталу на більш широкий спектр дослідницьких галузей, і їхні дослідження теорії людського капіталу вийшли на новий рівень.

Денісон 1985 зазначив, що в період 1948-1984 років 66% економічного зростання в Сполучених Штатах забезпечувалося факторами технологічного прогресу, включаючи технології та освіту. Ромер (1986) і Лукас (1988) вважають, що інвестиції людського капіталу та накопичення знань є ендогенними факторами сталого розвитку регіональної економіки, а підвищення рівня людського капіталу демонструє сильні зовнішні ефекти, які впливають на формування та ефективність використання інші фактори виробництва. Просування та інші аспекти також відіграють позитивну роль у просуванні. Нельсон (1966), Ромер (1990), Гроссман (1991), Агіон та інші (1992) запропонували в теорії ендогенного зростання, що інвестиції людського капіталу справді є основним фактором, який сприяє економічному зростанню. Такі вчені, як Spiegel (1994), Barro (1995), Klenow (2000), Torge Middendorf, Essen (2006) і Jonas L jungberg (2009), виявили за допомогою емпіричного дослідження, що запас людського капіталу відіграє незамінну роль у регіональній економіці. ріст Важлива роль. Белтон Флейшер та інші (2009) розділили мою країну на чотири регіони: захід, внутрішній, північний схід і узбережжя для вивчення впливу людського капіталу на економічне зростання. Подібні результати були отримані, коли рівень внеску капіталу та людського капіталу на економічне зростання різних регіонів. Томас (2011) шляхом порівняльного дослідження транскордонних та міжрегіональних даних виявив, що багатий людський капітал є основною рушійною силою для стійкого економічного зростання країни.

Підсумовуючи, основні внески сучасної теорії людського капіталу такі:

По-перше, підтвердити, що інвестиції людського капіталу та накопичення знань є ендогенними факторами для сталого розвитку регіональної економіки, і що збільшення рівня людського капіталу демонструє сильні зовнішні ефекти, які є дуже важливими для інших. Позитивну роль у просуванні відіграють також формування виробничих факторів та підвищення ефективності використання. У теорії людського капіталу Шульца та інших при вивченні впливу людського капіталу на економічне зростання людський капітал розглядається як екзогенна змінна, і кількісна модель не встановлена. По-друге, у моделі економічного зростання почніть проводити порівняльні дослідження транскордонних та міжрегіональних даних (наприклад, розділіть мою країну на чотири регіони: захід, внутрішній, північно-східний та прибережний райони, щоб порівняти та вивчити вплив людського капіталу на економічне зростання), Для того щоб дослідити вплив людського капіталу на економічне зростання різних регіонів, машинна причина. По-третє, він розрізняє «зовнішні ефекти» і «внутрішні ефекти» людського капіталу. Загалом, розвиток теорії людського капіталу в цей період був більш глибоким і масштабним, але багато вчених не зробили великих проривів у вимірюванні та вимірюванні людського капіталу, і є ще подальші глибокі та обширні дослідження з пов'язані питання. Простір для розширення[11].

1.4 Класична теорія економічного зростання

До того, як були сформовані та вдосконалені відповідні теорії сучасної буржуазної класичної економіки, більшість вчених-меркантилістів у Європі погодилися, що накопичення якомога більше грошового багатства є «останнім принципом» для забезпечення економічного зростання, а зовнішня торгівля – це один із них. важливих способів і засобів швидкого накопичення великої суми багатства. Вчені-меркантилісти в Європі завжди погоджувалися з твердженням, що «зовнішня торгівля є двигуном економічного зростання.» Розвиток і зростання експортної торгівлі може мати позитивний вплив на економічне зростання всієї країни. Вчені-меркантилісти в Європі наполягають на тому, що певна політика захисту торгівлі повинна бути прийнята у зовнішній торгівлі, щоб досягти «профіциту торгівлі» (профіциту торгівлі), щоб вся національна економіка могла отримати вигоду від цієї політики захисту зовнішньої торгівлі. . Оскільки банкноти рідко використовувалися в європейських країнах, а центральні банки ще не були створені, європейські

уряди не мали можливості безпосередньо маніпулювати зростанням і падінням процентних ставок, а уряди були не в змозі повністю контролювати напрямок інвестування внутрішніх інвестицій для стимулювання вітчизняну економіку. Тому зусилля можуть бути спрямовані лише на збільшення сальдо торгівлі для досягнення швидкого внутрішнього економічного зростання. У той же час, якщо зовнішня торгівля країни демонструє профіцит, дорогоцінні метали будуть переміщатися з-за кордону, щоб повертатися на внутрішній ринок. Тому збільшення сальдо торгівлі також є одним із небагатьох стимулів урядів до зниження внутрішніх процентних ставок і підвищення внутрішніх інвестицій. Один із оперативних способів.

Шумпетер вважає, що ядром «купецької системи» є досягнення торгового надлишку. Кейнс також зазначив, що єдиний можливий спосіб для меркантилістів і урядів того часу досягти торгового надлишку через торговий захист і тим самим дати змогу всій національній економіці отримати вигоду від надлишку торгівлі, викликаного цією політикою захисту зовнішньої торгівлі. Шотландський філософ, історик і економіст Юм (спадок і пропаганда меркантилізму, піонер буржуазної класичної економіки) вказував, що розвиток зовнішньої торгівлі певної країни принесе відповідні торгові продукти. Технологічне оновлення та прогрес країни далі сприяти економічному зростанню країни. Основні погляди Юма на економічне зростання можна підсумувати таким чином: По-перше, Юм запропонував поділ праці та співпрацю. Він вважає, що вся соціально-економічна система по суті є величезною нематеріальною мережею через контракти, обміни та трансакції. виробники, які займаються виробництвом конкретних продуктів, і купці, які торгують реальними товарами, об'єднуються для досягнення процвітання торгового ринку, і він особливо підкреслив, що не можна ігнорувати роль купців у зовнішній торгівлі. По-друге, Юм вказував на те, що людям необхідно використовувати теорію порівняльних переваг для вирішення проблем міжнародного поділу праці та розвитку торгівлі між країнами (поділ праці має бути зіштовхнувся з розвитком від внутрішнього до міжнародного).

Питання), Юм вважає, що: оскільки певний товар називають основним товаром певної країни, то країна повинна мати деякі унікальні переваги у виробництві товару (порівняльні переваги, які приносить «удача» в різних країнах, нескінченні. Те саме), саме тому, що вигідні галузі різних країн різні, зовнішня торгівля між різними країнами може розвиватися безперебійно, і може бути реалізована безпрограшна ситуація взаємної вигоди. По-третє, Юм

вказав, що зі зростанням розвитку зовнішньої торгівлі різних країн модернізація та прогрес технологій, що містяться в конкретних продуктах країни, будуть ставати все швидше і швидше, що, можна сказати, призведе до найважливіших технологічних інновацій і прогресу. Мотивація полягає у впливі іноземних товарів на зовнішню торгівлю. Саме з вищезазначених причин розвиток зовнішньої торгівлі змушує вітчизняні виробники покращувати якість та технічний зміст своєї конкретної продукції, і прагнути зробити найбільше місцева продукція, порівнянна з іноземним імпортом. Порівняна з аналогічними продуктами. Загалом відповідну точку зору Сю Мо можна коротко підсумувати так: відкрита торгівля сприяє економічному зростанню кожної країни, сприяє технологічному прогресу та інноваціям вітчизняних товарів.

Точку зору вчених-меркантилістів про те, що «енергійно розвивається зовнішня торгівля може сприяти економічному зростанню та технологічному прогресу», критикували французькі фізіократи. Фізіократи вказували, що зовнішня торгівля не обов'язково призводить до економічного зростання, а накопичення грошей не означає збільшення багатства, оскільки гроші є лише засобом обігу. Вони вважають, що тільки розвиток сільського господарства неминуче може призвести до збільшення суспільного багатства, і що розвиток сільського господарства привів до значного збільшення «чистих продуктів», і тільки таке велике збільшення «чистих продуктів» може призвести до реальна економіка. Зростання, і лише спираючись на «капіталістичне сільське господарство», можна виробляти велику кількість «чистих продуктів».

Один із засновників французької буржуазної класичної політичної економії і засновник школи фізіократів Франсуа Кене вказував у своєму шедеврї «Економічна таблиця» (включаючи теорії продуктивного капіталу та його класифікацію, суспільний класовий поділ і продуктивну працю), в соціальної та економічної діяльності країни виділяють три різні класи (відповідно клас землевласників, клас виробників і невиробничий клас) і дві галузі (виробнича та сільське господарство). Серед них: По-перше, власність на землю Люди здають свою землю в оренду клас виробників (фермери тощо) і невиробничі класи (підприємці тощо). Селяни або фермери, які є сільськогосподарськими підприємцями, займаються сільськогосподарською роботою, а вони є робітниками чи підприємцями невиробничого класу. І так далі займається ручним виготовленням. По-друге, у цьому економічному циклі землевласник частину свого доходу від земельної рентної плати використовує

на споживання виробів ручної роботи, а частину на купівлю сільськогосподарської продукції. По-друге, клас виробників купує продукцію ручної роботи з обробної промисловості ручної роботи та оплачує оренду землі власникам землі, клас виробників (включаючи найманих робітників і фермерів) виробляє сільськогосподарську продукцію (харчові продукти та сировину тощо), а також частину сільськогосподарської продукції. вироблена продається Ремісничий сектор частково продається землевласникам, а решта використовується для внутрішнього сільськогосподарського споживання. Нарешті, виробники ручної роботи (невиробничий клас) купують продукти харчування та сировину в аграрному секторі (клас виробників), а продають вироби ручної роботи класу землевласників і класу виробників.

У період 1862-1863 років Маркс одного разу глибоко проаналізував «Економічну таблицю» Франсе Кене. Він вважав, що відповідні теорії в «Економічній таблиці» Франсуа Кене були «надзвичайно талановитими ідеями». Маркс вказував, що «Економічна таблиця» Кене використовує кілька стрілок з різним ступенем фіктивності та реальності, щоб показати, як відповідні річні продукти національного виробництва знаходяться між трьома різними класами (клас землевласників, клас виробників і неvirобничий клас). Тільки здійснюючи обіг і розповсюдження, його просте відтворення може продовжуватися в початкових масштабах за інших незмінних умов» (Капітал, том 2, розділ 19) Маркс перебував під впливом Френсіса Кене Натхнений точкою зору, він успадкував і продовжив свою теорію простого. відтворення і розширене відтворення суспільного капіталу, що становить одну з основних точок зору Марксової теорії економічного зростання.

Висновки до розділу 1

Переважає більшість вітчизняних та зарубіжних вчених базується на відповідних теоріях, таких як теорія економічного зростання ендogenous зростання та нова теорія економічного зростання, використовуючи відповідні економетричні моделі та дані часових рядів для проведення систематичного якісного та кількісного аналізу проблеми. У дослідницькому процесі деякі вчені зосередилися на дослідженні людського капіталу, впливу інвестицій в освіту на загальну факторну продуктивність, деякі вчені досліджували взаємозв'язок між регіональними відмінностями в людському капіталі та державними витратами на освіту та економічним зростанням, а деякі вчені аналізували людський капітал та його розподіл. Вплив структури на економічне зростання, деякі вчені безпосередньо досліджують вплив людського капіталу як освітнього інвестиційного продукту на регіональне економічне зростання. Можна сказати, що ці наявні результати дають багато корисних довідок і посилань для подальших досліджень цього типу проблем, але все ще є простір для подальшого поглиблення та розширення в дослідженні суміжних питань. З наведених вище результатів дослідження видно, що людський капітал справді відіграв певну роль у сприянні та сприянні регіональному економічному зростанню. Проте, чи мають численні фактори, які утворюють запас людського капіталу, суттєвий вплив на економічне зростання моєї країни, і цей вплив. Дослідження про те, наскільки сильнішим і слабшим і чи є очевидні відмінності в ефективності залучення та виробництва людського капіталу в різних регіонах нашої країни, ще не дійшли однозначного висновку.

РОЗДІЛ 2

ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ВПЛИВУ ЛЮДСЬКОГО КАПІТАЛУ НА ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ

2.1 Визначення понять, пов'язаних з людським капіталом

Людський капітал як економічне поняття має майже 300-річну історію, з розвитком економічної теорії розуміння та розуміння людей постійно поглиблювалось і вдосконалювалося. Однак, оскільки різні вчені мають різні вихідні точки для дослідження людського капіталу, існують також деякі відмінності у визначенні та розумінні поняття людського капіталу. Першим, хто чітко висунув концепцію людського капіталу, був американський вчений Уолш, який у своїй представницькій праці «Концепція людського капіталу» в 1930-х роках вказав, що людський капітал відповідає фізичному капіталу (також різновиду капіталу). знання, навички та вміння, які згущуються на робітниках, і ця виявлена здатність є основною мотивацією економічного зростання Людський капітал — це капітал з економічною цінністю. У 1960-х роках багато економістів, представлених Шульцом, висунули більш чітку концепцію людського капіталу у своїх відповідних дослідженнях. Шульц (1960) вказав, що капітал не завжди відчутний і матеріально капітал також може відображатися в робітниках, утворюючи «людський капітал» [12]. і збільшення капіталу конкретної країни. Інвестиції в людський капітал в основному включають: інвестиції в міграцію сім'ї та індивідуальних осіб, інвестиції батьківського часу в догляд та навчання дітей, інвестиції в соціальне медичне забезпечення та охорону здоров'я, інвестиції в офіційну шкільну освіту та інвестиції підприємства в підготовку працівників без відриву від роботи. Туроу (1970) вказував, що так званий людський капітал повинен включати власні таланти, технології виробництва та знання робітників. Майта (1976) вважає, що людський капітал відноситься до суми знань, технологій і здібностей мешканців певної місцевості. У ширшому сенсі він також повинен включати: правильні цінності, безперервну роботу, стійкість, піонерський дух та інтерес. , Ставлення та інші «фактори якості людини», які можуть збільшити обсяг виробництва та сприяти економічному зростанню. Беккер (1987) вказував, що так званий людський капітал - це специфічний капітал, який формується

шляхом інвестування в людські ресурси. Він включає не тільки навички, таланти та знання, а й такі фактори, як здоров'я, тривалість життя та час. а також навички працівників та інвестиції для збільшення їхнього доходу – все це входить до категорії «інвестиції в людський капітал». OECD (2006) вважає, що людський капітал відноситься до всеосяжного рівня знань, технологій, здібностей і різних характеристик, які має індивід, які тісно пов'язані з економічною діяльністю. ОЕСР вважає, що людський капітал включає три різні виміри людського капіталу, інвестиції та відновлення, і визначення людського капіталу також має здійснюватися з цих трьох різних вимірів.

З 1990-х років вітчизняні вчені почали проводити широкі та глибокі дослідження теорії людського капіталу, визначили поняття людського капіталу з різних сторін. Лі Чжунмін (1999) взяв характеристики та корисність людського капіталу як відправну точку для досліджень і вказав, що так званий людський капітал конденсується в людському тілі, може бути «матеріалізований» в товарах і послугах і збільшує корисність. товарів і послуг і поділяють вартість вигод. Ван Цзіньїн (2001) зазначив, що так званий «індивідуальний людський капітал» відноситься до елементів знань, здібностей і здоров'я, накопичених у працівників через відповідні інвестиції, і він може бути «матеріалізований» в товарах і послугах і підвищити корисність. товарів і послуг.З метою отримання величини доходу. Людський капітал у конкретній області відноситься до загального рівня знань, здібностей, здоров'я та інших елементів, якими володіє кожен у конкретній області, і він може бути «матеріалізований» у товарах чи послугах для збільшення вартості їхньої продукції. Ляо Цюаньвен та інші (2002) вказали, що людський капітал відповідає матеріальному капіталу, який є сумою вартості структури знань, якісної структури можливостей і відповідного досвіду, яким люди володіють і можуть служити потребам суспільства. Лі Хунся та інші (2002) вказали, що погляд на людський капітал як на здатність людини має певні обмеження. Людський капітал має бути всебічним проявом «персоналізованих знань і технологій» працівників. Яо Баоганг (2004) вказав, що так званий людський капітал – це сума якісних рівнів знань, технологій, здібностей, здоров'я та інших елементів, які існують в людському організмі та мають економічну цінність. Ю. Жунцзянь (2005) вважає, що природні задатки індивіда також підпорядковані категорії людського капіталу, і ця задатка може бути ендогенно сформована в людському капіталі. Ся Гуан (2008) зазначив, що людський капітал відноситься до нематеріальних ресурсів, якими володіє особа, які

потребують стимулів для використання, можуть бути отримані лише за допомогою певної інвестиційної діяльності та мають потенціал доданої вартості, який може принести очікувані майбутні вигоди. Лей Пен (2011) зазначив, що і людський, і фізичний капітал мають властивості капіталу. Спільним є те, що поточні витрати або інвестиції принесуть очікуваний прибуток у майбутньому, але обидва вони також неоднорідні, а саме «люди» та «Речі» — це дві різні категорії[13].

З попереднього огляду видно, що вихідною точкою для більшості вітчизняних та зарубіжних вчених з питань людського капіталу є знання, навички та здоров'я. Вони вважають, що людський капітал існує в працівниках і може створювати цінність у соціальній та економічній діяльності. спроможність людей. (Серед них точка зору Майти є більш унікальною. Він вважає, що окрім «знань, умінь і здоров'я» людський капітал включає також: правильні цінності, безперервну працездатність, стійкість, ініціативу, інтерес, ставлення та інші речі, які можуть покращення виробництва та «фактор якості людини», який сприяє економічному зростанню.) У цій статті автор всебічно посилається на погляди вітчизняних та зарубіжних вчених і об'єднує потреби цієї статті, щоб дати поняття людського капіталу таким чином: -так званий індивідуальний людський капітал відноситься до концентрації робочої сили. Комплексний прояв якісного рівня знань, навичок, здоров'я та інших якостей на основі способу мислення Загальний рівень якості тісно пов'язаний зі здатністю праці створювати вартість в соціально-економічна діяльність. На основі цього визначення людський капітал у конкретній місцевості відноситься до загального рівня всього індивідуального людського капіталу в цій місцевості. З наведеного вище визначення видно, що так званий запас людського капіталу відноситься до суми рівнів якості індивідуального людського капіталу в усіх регіонах у певний момент часу.

Людський капітал складається з багатьох елементів (включаючи знання, навички, здоров'я та спосіб мислення тощо). Це викликає проблему: через різні пропорції багатьох компонентів людського капіталу відображаються різні види праці. Людський капітал покаже великі відмінності, тому необхідно додатково класифікувати людський капітал. Шульц (1975) прочісував і підсумував п'ять здібностей людей, які мають економічну цінність, включаючи здатність до навчання, креативність, здатність до кінця роботи, здатність до стилю та розваг, а також здатність боротися з надзвичайними ситуаціями. Хоча дослідження Шульца не стосувалося безпосередньо людського капіталу, воно

дало посилення та посилення для пізніших учених щодо класифікації людського капіталу. Поки що існує багато методів поділу людського капіталу в теоретичному колі, автор коротко їх підсумовує так: По-перше, згідно з класифікацією форм продуктивності, Дін Дунхон (1999) поділяє людський капітал на «однорідний» людський капітал і людський капітал. капіталу відповідно до форми продуктивності людського капіталу. «Гетерогенний» людський капітал. Він вважає, що ролі та функції «неоднорідного» людського капіталу та однорідного» людського капіталу в соціальній та економічній діяльності дуже різні. Гетерогенний людський капітал має зростаючу граничну величину. Людський капітал у формі продуктивності (інноваційні підприємці); навпаки, однорідний людський капітал — це людський капітал у формі продуктивності зі спадною граничною віддачею (загальні працівники, які не шукають «мотивованих»). капітал Відповідно до класифікації методів інвестування Ван Цзіньїнь (2001) поділяє їх на освітній людський капітал і неосвітній людський капітал відповідно до методу інвестування людського капіталу Освітній людський капітал є основним компонентом людського капіталу, і цей тип людського капіталу людський капітал Він визначає та впливає на рівень продуктивності інших видів людського капіталу Неосвітній людський капітал – це людський капітал, накопичений і сформований іншими непрямыми засобами, до якого в основному входить емпіричний людський капітал, сформований шляхом «навчання на практиці» та сформований за допомогою медичних та інвестиції в охорону здоров'я Людський капітал здоров'я та збільшення людського капіталу, викликане інвестиціями в міграцію зайнятості По-третє, згідно з різними класифікаціями дослідницьких точок зору, Вей Цзяньчжун (2004) зазначив, що людський капітал можна розділити на соціальний людський капітал, корпоративний людський капітал та Існують три рівні індивідуального людського капіталу, серед яких: носій соціального людського капіталу – це ціле, що складається з усіх окремих працівників, які займаються соціально-економічною діяльністю; носій людського капіталу підприємства включає всіх працівників, таких як підприємці, основний технічний персонал та інший персонал. на підприємстві; Носієм індивідуального людського капіталу є кожен працівник соціально-економічної діяльності По-четверте, відповідно до класифікації специфічності людського капіталу, Ся Гуан (2008) робить подальший крок щодо звичайного людського капіталу на основі класифікації Мінселя та ін. І висунув поняття «галузевий людський капітал».

2.2 Механізм формування людського капіталу

Інвестиції в освіту є найосновнішим і найважливішим рушійним фактором формування людського капіталу. Адам Сміт зазначив, що «різниця між найрізноманітнішими персонажами, як-от різниця між філософом і звичайним вуличним швейцаром, здається, не обумовлена до таланту, але через звички, звичаї та освіти. До отримання конкретної освіти та навчання всі таланти та інтелект у всіх людей приблизно однакові, а розмір індивідуальних здібностей в основному є продуктом їхнього набутого розвитку та практики. Взагалі кажучи, Взаємозв'язок між інвестиціями в освіту та формуванням людського капіталу полягає в тому, що рівень освітньої структури певною мірою визначає рівень якості людського капіталу, а також рівень проникнення та якість базової та середньої освіти в країні чи регіоні. Визначає загальний людський капітал. рівень запасів і потенціал розвитку країни чи регіону (тому країна повинна нести і підтримувати відповідальність за створення базової освіти); якість і масштаб загальної вищої освіти визначають «технологічну» та «дослідницьку» Кількість і рівень основного людського капіталу, крім того, відповідна освіта, отримана в школі, визначає напрям і рівень зайнятості. Можна сказати, що шкільна освіта підвищує ефективність навчання робітників на робочому місці та засвоєння досвіду, і призведе до збільшення інвестицій у освіту та навчання на робочому місці; у той час як професійна структура освіти визначає співвідношення професійної структури та рівня кваліфікації людського капіталу; форма та структура освіти визначає кількість і частку «прикладних талантів» (професійна освіта є у формуванні цього типу людського капіталу Безперервна освіта та навчання на робочому місці можуть компенсувати «знецінення людського капіталу» для забезпечення постійного покращення якості людського капіталу. Тому створення розумної освітньої структури є першочерговим завданням для підвищення ефективності формування людського капіталу[14].

Технічний прогрес вимагає від працівників покращення відповідних навичок і технічного рівня, що змушує працівників збільшувати свої інвестиції у власний людський капітал. Оскільки необхідні навички та технічний рівень у виробничому процесі з кожним днем зростають, працівники можуть лише активно чи пасивно отримувати додаткову освіту та навчання на робочому місці, щоб відповідати постійно зростаючим вимогам технічного рівня. З іншого боку, через об'єктивні потреби технічного прогресу робітники поступово почали займатися високотехнологічними роботами, що також

змусило їх поступово позбутися важкої ручної праці, і водночас сприяло тому, щоб працівники навчалися на практиці. Постійно вдосконалювати свої навички та технічний рівень. Дарон Аджемоглу (2002) у «Технологічні зміни, нерівність і ринок праці» використовує потреби технічного прогресу в людському капіталі як основу дослідження і поділяє технічний прогрес на дві категорії: перша категорія є перевагою для навичок, а друга категорія є типом зниження кваліфікації, а різні види технічного прогресу мають різні вимоги до рівня кваліфікації робітників. Перший тип технологічного прогресу (бажаний тип) вимагає від працівників, зайнятих на виробництві, мати вищу освіту та вищий рівень кваліфікації, щоб відповідати вищим технічним вимогам, а другий тип технологічного прогресу (деградований тип) має вирішальне значення для тих, хто зайнятий у виробництві. Рівень освіти та вимоги до кваліфікації робітників відносно низькі. Перший тип технологічного прогресу (тип переваги) неминуче призведе до

На ринку праці заробітна плата та можливості працевлаштування у висококваліфікованої праці значно вищі, ніж у низькокваліфікованої. Водночас технічний прогрес також призведе до зміни структури суміжних галузей та появи нових галузей. Виникнення такої ситуації призведе до розширення розриву в доходах у межах однієї галузі та між різними галузями, що призведе до певного ступінь мобільності робочої сили всередині і між галузями. З наведеної вище ситуації видно, що різні типи вимог до технологічного прогресу призведуть до формування людського капіталу з різними рівнями кваліфікації[15].

З точки зору економічного зростання, міграція та потік людського капіталу є нормальним явищем. У міру зростання економіки неминуче з'являться певні можливості роботи, підходящі для працівників регіону за межами певного регіону. Переваги посади, заробітної плати, або надані перспективи працевлаштування вищі, ніж витрати на міграцію працівників з місцевої місцевості в інші райони в конкретній місцевості, тому міграція та потік людського капіталу можуть мати місце. Загалом міграція зайнятості не тільки сприяє реалізації максимізації цінності людського капіталу та постійної оцінки людського капіталу, але й змушує людей приділяти все більше уваги інвестиціям людського капіталу. До міграції людського капіталу з відсталих галузей до галузей, що розвиваються, з регіонів з низькою заробітною платою в регіони з високою заробітною платою, як правило, необхідно зарезервувати та вдосконалити певні навички та знання, а після міграції — навчання на

робочому місці та «навчання». через роботу» Такі канали відіграватимуть важливу роль у сприянні подальшому покращенню якості людського капіталу. Крім того, раціональний потік людського капіталу між різними регіонами збільшує можливості для них використовувати свої потенційні переваги та оптимізує розподіл людського капіталу між регіонами. Хоча відтік висококваліфікованої робочої сили за окремими професійними напрямками призведе до зниження рівня людського капіталу в регіоні, приплив висококваліфікованої робочої сили за іншими професійними напрямками підвищить рівень людського капіталу в регіоні, а рівень людського капіталу буде відрізнятися через людський капітал Припливи та відтоки з регіону в регіон припливу

Впровадження та розповсюдження технологій реалізовано як в регіонах відтоку, так і в регіонах, це безпрограшна ситуація, і за вищенаведених умов існує можливість економічного зростання (теорема Юнгера). У той же час відповідна політика розподілу потоків людського капіталу вплине на міграцію та потік людського капіталу в різних регіонах.

Соціально-культурні традиційні концепції (зразки мислення, поведінка та цінності, загально визнані в конкретній області) матимуть більший вплив на рішення робітників щодо інвестування людського капіталу, і такі культурні традиційні концепції можуть навіть вплинути на те, чи мають мешканці робітників право на людський капітал. Ступінь інвестицій, інвестиції людського капіталу та напрямки інвестицій. Наприклад, у китайському суспільстві через специфічні цінності, сформовані більш ніж 5000-річною історією та культурою, більшість китайців не приділяли достатньої уваги професійній освіті та підготовці відповідних технологій та навичок. Багато людей завжди вірили що вони здобули професійну освіту чи стали кваліфікованими працівниками. Це «нижче за інших», і саме цей вид роботи є найбільш потрібним у нинішньому економічному розвитку моєї країни. Навпаки, навіть якщо рівень прибутку від інвестицій в людський капітал надзвичайно низький, більшість батьків у Китаї спочатку розглядають можливість дозволити своїм дітям отримати вищу освіту замість професійної освіти. Можна сказати, що соціальні та культурні цінності певною мірою навіть зіграли вирішальну роль у формуванні різних видів людського капіталу. Наприклад: це поняття соціальної та культурної цінності також впливає на формування «інноваційного» людського капіталу. Льюїс зазначив: «У кожному суспільстві є люди, які від народження дуже зацікавлені у створенні нових

продуктів, нових технологій або нових бізнес-моделей, але вони дійсно зневажливо ставляться до існуючих продуктів і технологій. У деяких суспільствах культурне середовище дозволяє це роду людей для існування, та їх подальшого розвитку

Забезпечте відповідні платформи та умови В інших соціальних і культурних середовищах занадто багато авантюристів «піратського типу» не заохочуються, не кажучи вже про надання відповідних платформ та умов для їхнього розвитку. Однак економічне зростання країни значною мірою залежить від ступеня визнання інноваційних ідей і поведінки цих «піратських» авантюристів та підтримки, яку їм надає соціальне та культурне середовище країни. Шумпетер зазначив: "Типовий підприємець - це група людей, які дуже егоцентричні. У порівнянні з людьми, зайнятими іншими роботами, ці підприємці не так залежать від соціальних традицій і соціальних відносин. Це тому, що ці підприємці спеціальне завдання, яке вони з історичної точки зору, це саме те, що вони повинні зламати старі цінності та створювати нові». Виходячи з вищенаведеного аналізу, якщо економічне зростання країни має залежати від тисяч інноваційних для духовних підприємців, то ця країна повинна мати невимушене, гарне соціальне та культурне середовище, яке може вмістити різні способи мислення та поведінки, що відіграватиме позитивну роль у сприянні формуванню різних видів людського капіталу[16] .

Багато елементів соціально-економічного складу країни сприятливо чи несприятливо впливатимуть на формування людського капіталу країни. До них, головним чином, належать: рівень економічного розвитку, структура економіки, економічна система, ринковий попит, поділ праці, ринок праці та Конкретні ефекти цих економічних факторів, які визначають норму прибутку на інвестиції в людський капітал, такі: по-перше, для рівня економічного розвитку країни чим вищий економічний розвиток країни, тим вище її національний дохід на душу населення. , а отже, більше працівників більше інвестує в освіту, навчання, охорону здоров'я тощо, і більше працівників зможуть оплачувати витрати на міграційні інвестиції, що сприятиме формуванню «розвиненої» ієрархічної структури людського капіталу та в подальшому вплине на Регіональна структура розподілу людського капіталу. По-друге, для економічної структури країни економічне зростання країни та коригування економічної структури є не лише умовою коригування структури людського капіталу, а й результатом коригування структури людського капіталу країни, вони є взаємно причинними. Зміни в попиті на людський

капітал, викликані структурними перебудовами, призведуть до подальшої оптимізації та коригування структури інвестицій людського капіталу. Після подальшої оптимізації та коригування структури інвестицій в людський капітал це матиме певний вплив та вплив на існуючу економічну структуру. , можна сказати, що економічна структура має певний ступінь об'єктивного впливу на формування та зміни різних видів людського капіталу. По-третє, для економіки

З точки зору системи, якщо економічна система країни є ринковою економічною системою, це означає, що конкуренція між підприємствами в країні досить достатня. Якщо підприємства хочуть створити власні унікальні конкурентні переваги та зберегти цю конкурентну перевагу, вони повинні покращити ефективність управління людськими ресурсами та безперервне збільшення інвестицій в людський капітал підприємства ще більше підвищили якість рівня людського капіталу працівників підприємства, що в свою чергу сприяє підвищенню ефективності виробництва та функціонування підприємства, а також вигідно в умовах жорсткої ринкової конкуренції Місце поразки. По-четверте, з точки зору ринкового попиту, Беккер зазначив, що «якщо країна чи регіон має низький ринковий попит на певний продукт чи послугу,

Ступінь спеціалізації працівників, зайнятих у цій галузі, невисокий. Якщо в країні чи регіоні високий ринковий попит на певний продукт чи послугу, працівники галузі будуть більш мотивовані спеціалізуватися та інвестувати в себе. «Чим більший ринковий попит, тим вище кваліфікація працівників. Причина цього явища полягає не тільки в тому, що «практика робить досконалим», на що наголошується в теорії поділу праці, але й важливіше тому, що величезний попит на ринку може спонукати працівників інвестувати більше. Тому що навички можуть краще задовольнити цей попит, щоб працівники могли отримати більше переваг. По-п'яте, що стосується поділу праці, Адам Сміт вважає: «Збільшення рівня продуктивності праці, продуктивності праці Чим більше кваліфікованих трудових навичок і можна сказати, що судження є результатом розподілу праці. «Різниця у вродженій обдарованості робітників не така велика, як люди думають. Знання та навички, які робітники демонструють у різних професіях у зрілі роки, часто не стільки зумовлені поділом праці. Скоріше, це результат поділ праці. Різниця між найрізноманітнішими характерами, як-от різниця між філософом і звичайним вуличним робітником, здається, не через талант, а через звички, звичаї та освіту.

До семи років або вісім, філософи та вуличні працівники мають схожу натуру, і їхнім родичам і друзям важко побачити, що між ними є велика різниця. Відтоді вони почали займатися різними видами занять. Різниця в обдаруванні між ними поступово почало збільшуватися, але до отримання спеціальної освіти та навчання їхні таланти та інтелект приблизно однакові, а розмір їхніх особистих здібностей в основному є продуктом їхнього вибору професії та практики. Як наслідок марнославства, філософ відмовляється визнати, що між ним і вуличними працівниками є подібності чи подібності. Якщо люди не мають ідей і поведінки спілкуватися один з одним і мати справу один з одним, кожен робітник повинен виробляти це сам. всі предмети, необхідні для життя, немає різниці в праці всіх працівників, і різниці в здібностях, викликані різницею в роботі, не буде. З наведеного вище аналізу видно, що поділ праці призводить до різниці у змісті праці робітників. Це призвело до формування різних видів і якісних рівнів людського капіталу. По-шосте, що стосується ринку праці, якщо ринок праці країни чи регіону недостатньо розвинений і досконалий, це може спричинити необґрунтовану структуру розподілу людського капіталу. Робоча сила з високим людським капіталом не може отримати належне ставлення та повною мірою відтворити її. Виникнення цієї ситуації гальмує формування високоякісного людського капіталу. Вільям Петті зазначив: «Якщо населення країни настільки мало, що йому потрібно покладатися лише на дрібну працю, як-от ведення тваринництва, може підтримувати основні життєві потреби людей, тому формування високоякісного людського капіталу в цій країні буде дуже складним. «Однак, якщо ринок праці в країні є досить міцним і повним, а на ринку талантів є достатня конкуренція, тоді тиск на виживання та розвиток робітників буде дуже великим. Зіткнувшись із цією ситуацією, більшість робітників повинні продовжувати поглинати. Нові знання та навички, а також отримати відповідну підготовку та переосвіту на робочому місці для подальшого підвищення рівня людського капіталу. Завдяки вищенаведеному аналізу можна побачити, що розвиток здорового та повністю конкурентного ринку праці буде мати позитивну роль у формуванні та просуванні людського капіталу. Сьоме, з точки зору прибутковості інвестицій людського капіталу, він отримує всебічний вплив рівня економічного розвитку країни, економічної структури, економічної системи, ринкового попиту, поділу праці та ринку праці. Рівень цього показника Він пов'язаний з доходом і витратами на інвестиції людського капіталу. Якщо працівники певної галузі чи підприємства мають вищий рівень

прибутку від інвестицій в людський капітал, то більшість працівників галузі чи підприємства інвестуватиме час, енергію та гроші. Щоб підвищити рівень людського капіталу (навчання на робочому місці, безперервна освіта, інвестиції в охорону здоров'я тощо), оскільки вони знають, що інвестиції часу, енергії та грошей матимуть вищу віддачу. Навпаки, якщо рентабельність інвестицій у людський капітал працівників певної галузі чи підприємства низька, то більшість працівників цієї галузі чи підприємства можуть не інвестувати час, енергію та гроші, щоб підвищити рівень людського капіталу. З точки зору аспекту, оскільки така поведінка не принесе кращої віддачі. Завдяки наведеному вище аналізу можна побачити, що хороша віддача від інвестицій в людський капітал може сприяти швидкості та якості формування людського капіталу.

2.3 Механізм впливу людського капіталу на економічне зростання

Для безперервного економічного зростання країни чи регіону технологічний прогрес, інновації в управлінні, оновлення бізнес-моделей та вдосконалення пов'язаних з ними систем є незамінними та важливими факторами. Однак усі вищезазначені фактори мають досягти високого та розумного рівня. Для них певна кількість і якість людського капіталу є найважливішою основою. У минулому столітті, судячи з процесу економічного розвитку різних країн світу, відносна бідність матеріальної основи не обов'язково заважає країні стати економічною державою (історія економічного розвитку Японії після Другої світової війни є найбільш типовим прикладом), в той час як економічний розвиток регіону чи країни Сталий розвиток все більше залежить від результату сукупного впливу матеріального та людського капіталу в регіоні. Зовнішні аспекти: Пітер Друкер (1954), батько сучасного менеджменту, вважає, що людські ресурси є особливим ресурсом порівняно з іншими факторами економічного зростання, який може принести більшу економічну цінність підприємствам, що, у свою чергу, буде стимулювати регіональний економічний розвиток. Солоу (1956) проаналізував дані часових рядів Сполучених Штатів з 1909 по 1949 рік і вказав, що 12,15% збільшення виробництва на душу населення в Сполучених Штатах було досягнуто завдяки покращенню якості робочої сили. Шульц шляхом емпіричного аналізу вітчизняних даних у Сполучених Штатах зазначив, що інвестиції в людський капітал, особливо постійне підвищення рівня освіти працівників, є основним фактором того, що темпи зростання економіки США перевищують темпи

зростання вхідних факторів. (матеріальний капітал і праця). Ромер(1986), Лукас (1988) вважає, що інвестиції людського капіталу та накопичення знань є ендогенними факторами сталого розвитку регіональної економіки, а підвищення рівня людського капіталу демонструє сильні зовнішні ефекти, що підвищує ефективність формування та використання інших фактори виробництва та інші аспекти також відіграють позитивну роль у просуванні. Внутрішній: Ченг Фамін (2006) зазначив, що людський капітал відіграв важливу роль у сприянні економічному зростанню з точки зору активізації людської діяльності у виробництві, підвищення суспільної продуктивності та сприяння трансформації режиму економічного зростання. Це стане рішенням економічного зростання. фактор розвитку. Shi Juan and Wang Hengshu (2007) зосередили увагу на аналізі ролі людського капіталу в оптимізації структури промисловості та підвищення продуктивності праці на економічному зростанні. Цай Цзе (2009), Сун Цзяле (2011) та Гао Юандун (2012) провели відповідні дослідження регіонального економічного зростання Китаю на основі теорії ендогенного зростання та емпірично проаналізували людський капітал та економічне зростання моєї країни в рамках нового економічного зростання. Співвідношення між ними вказує на те, що людський капітал відіграв значну роль у сприянні економічному зростанню моєї країни. Виходячи з вищезгаданих думок вітчизняних та зарубіжних вчених, автор вважає, що вплив людського капіталу на економічне зростання слід всебічно аналізувати з різних сторін. Тому автор досліджує та аналізує механізм людського капіталу на економічне зростання з аспектів виробничої функції людського капіталу, знань та зовнішніх ефектів, структури промисловості та зайнятості, сподіваючись прояснити мислення та закласти хорошу теоретичну основу для подальшого аналізу. Ця стаття[17].

Особлива виробнича функція людського капіталу визначає значний зв'язок між еволюцією його економічної структури та економічним зростанням, а також визначає важливе місце людського капіталу в соціально-економічній діяльності. Тому для того, щоб зрозуміти вплив людського капіталу на регіональну економіку, ми повинні спочатку глибше зрозуміти і зрозуміти виробничу функцію людського капіталу.З точки зору процесу виробництва людського капіталу, він має дві виробничі функції. : коефіцієнт і ефективність.

Вплив людського капіталу на ефективність виробництва можна проаналізувати за допомогою простої лінії ізокванти, як показано на малюнку 3.2, де K являє собою вхід матеріального капіталу, L представляє вхід

людського капіталу, Q_1 і Q_2 — лінії ізокванти, а вихід Q_2 Рівень випуску вищий за Q_1 . На початковому етапі фізичний капітал у виробничий процес дорівнює K_1 , людський капітал дорівнює L_1 , а рівень випуску дорівнює Q_1 . У цей час, якщо вхід матеріального капіталу K_1 залишається незмінним, вхід людського капіталу збільшується від L_1 до L_2 , рівень випуску зростає з Q_1 до Q_2 . Наведена ситуація є «штучним ефектом людського капіталу», показаним у першому способі. Якщо вихід Q_1 повинен залишатися незмінним, а виробничий процес переміщується з точки A в точку C , вхід матеріального капіталу K_1 можна зменшити до K_2 , тим самим підвищуючи ефективність використання матеріального капіталу одиницею.

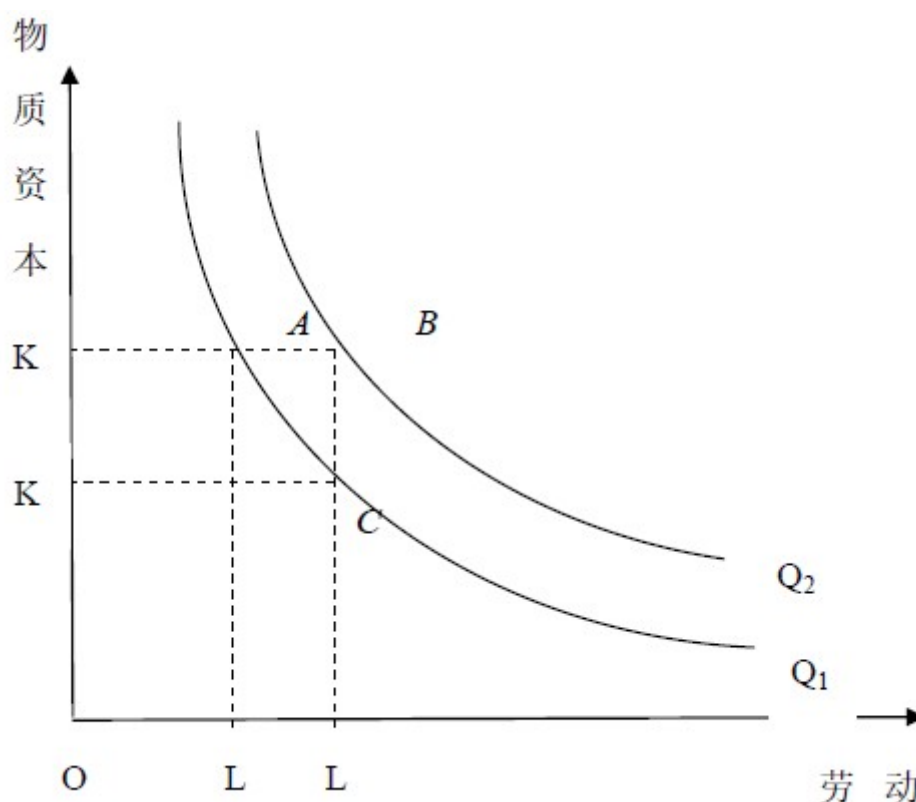

Рис. 2.1. Аналіз ефективності виробництва людського капіталу на основі лінії ізокільності

Вплив інвестицій людського капіталу на пропозицію робочої сили можна описати з двох різних точок зору. Конкретні умови такі:

По-перше, інвестиції людського капіталу до певної міри можуть відтермінувати час працевлаштування певної частини нових працівників. Виникнення цієї ситуації може належним чином послабити поточний тиск зайнятості та відігравати роль «зрізання піків і заповнення долин» для безробіття.

По-друге, завдяки безперервним інвестиціям в людський капітал можна

забезпечити більшу пропозицію робочої сили з вищим рівнем людського капіталу, і в той же час можна зменшити кількість робочої сили з нижчим рівнем людського капіталу. коригування структурного дисбалансу попиту та пропозиції робочої сили[18].

Ефект знань людського капіталу включає ефект попиту від прогресу знань, ефект доходу та ефект заміщення. Вплив цих трьох аспектів на економічне зростання полягає в наступному: По-перше, з точки зору ефекту попиту від прогресу знань людського капіталу, це стосується Нові знання, які можна застосувати до виробничої практики або життєвої практики в соціально-економічній діяльності, мають значний попит на нові трудові навички та нові форми матеріального капіталу. Коли якість людського капіталу домашніх працівників низька, передові методи виробництва, технічні методи та концепції управління інших країн буде важко засвоїти та використовувати в країні, а коли домашні працівники мають здатність розуміти та застосовувати ці передові Методи виробництва, технічні методи та концепції управління, залучення відповідних ресурсів з інших країн можуть сприяти підвищенню рівня продуктивності праці країни, а отже, сприяти подальшому розвитку економіки країни. Крім того, підвищення якості людського капіталу може спричинити введення інших виробничих факторів переважно на основі фізичного капіталу, зокрема: збільшення видів капіталовкладень, розширення обсягу вкладеного капіталу та використання відповідних іноземних ресурсів. рівні виходу. Якщо деякі ресурси не можуть бути запущені у виробництво, коли якість людського капіталу низька, вони можуть бути використані у виробничому процесі, щоб стати фактором виробництва та повною мірою відігравати свою роль після покращення якості людського капіталу. По-друге, з точки зору впливу людського капіталу на доходи від знань, це означає, що працівники, які отримали відповідну освіту та підготовку та мають більше знань та навичок, матимуть вищу продуктивність. Оскільки ці працівники мають вищу дискримінацію, тому можуть точніше сприйняти відповідні можливості інвестиційного прибутку. У аграрному суспільстві земля є вирішальним фактором економічного зростання; в епоху промислової революції економічне зростання в основному визначається природними ресурсами та капіталом; на ранніх і середніх етапах індустріалізації матеріальний капітал є першопричиною економічного зростання. ; на пізніх етапах індустріалізації та в епоху економіки знань людський капітал відіграє життєво важливу роль у сприянні економічному зростанню. Високий людський

капітал і добре екологічне середовище є найважливішими базовими умовами сталого, стабільного та здорового економічного розвитку. По-третє, з точки зору ефекту заміщення знань людського капіталу, він, по-перше, проявляється в тому, що прогрес знань у суспільно-економічній діяльності може в певній мірі і в певній пропорції замінити інші фактори виробництва переважно на основі матеріального капіталу. Вхідні елементи, додаткову та замінюючу роль людського капіталу не можна ігнорувати. Саме завдяки такому ефекту заміщення знань країна може подолати в економічному розвитку відносний дефіцит і недостатність первинної робочої сили, матеріального капіталу та природних ресурсів і продовжувати підтримувати стабільне економічне зростання країни. У той же час ефект заміщення проявляється також у тому, що людський капітал може послабити вхідні фактори, такі як матеріальний капітал, через зменшення граничної віддачі.

Негативні наслідки стійкого економічного зростання. Серед населення, ресурсів і довкілля загальна кількість різноманітних природних ресурсів на землі залишається в основному незмінною, а велика екологічна ємність Землі в основному незмінна. Хоча люди можуть розробляти різні нові матеріальні ресурси, це відносно людські В умовах необмежених потреб природних ресурсів мало, і економіка країни повинна підтримувати стабільну тенденцію зростання лише за рахунок розвитку та раціонального використання людського капіталу.

Джерелом зростання економіки знань є інновації, поширення та застосування знань, а постійні інвестиції в людський капітал є неодмінною та необхідною умовою інновацій, поширення та застосування знань. Тому певною мірою можна сказати, що без безперервного та ефективного інвестування людського капіталу економіка знань не народиться. У сучасній соціальній та економічній діяльності людський капітал може стати основним елементом для сприяння та сприяння економічному зростанню через свої унікальні причини, які можна коротко описати таким чином: По-перше, завдяки збільшенню та накопиченню відповідних знань і досвіду працівників, він покращить розуміння людьми об'єктивних законів. Розуміння і судження, щоб їх господарська діяльність більше відповідала нормам і тенденціям, а отже пом'якшувала або зменшувала протиріччя між людиною і природою і певною мірою уникала спричинених цим втрат; По-друге, підвищення якості робочої сили призвело до наукового прогресу, такого як інновації в управлінні, технологічні винаходи, інституційні інновації тощо, що призвело до

підвищення рівня виробництва праці та подальшого сприяння економічному зростанню. По-третє, внаслідок поступової популяризації освіти та зростання цивілізованості підвищилася суб'єктивна ініціатива і професіоналізм працівників, змінилася ціннісна концепція у напрямку, що сприяє сталому та здоровому розвитку економіки.

Коригування структури промисловості є динамічним процесом еволюції, і це важлива проблема економічного розвитку, з якою стикаються всі країни світу. Обґрунтованість структури промисловості є однією з основних умов сталого економічного розвитку. Певною мірою процес економічного зростання можна назвати процесом безперервного коригування структури промисловості. З одного боку, деякі галузі, що розвиваються, продовжують зароджуватися, а їх частка в соціально-економічній діяльності продовжує зростати. з іншого боку, деякі традиційні галузі продовжують скорочуватися, питома вага економічної діяльності постійно зменшується. Однак передумовою безперебійної реалізації цієї промислової реструктуризації є постійне підвищення якості людського капіталу.

З досвіду економічного розвитку різних країн світу можна побачити, що якщо людський капітал і промислова структура країни можуть відповідати один одному та розвиватися разом, це відіграватиме величезну роль у сприянні подальшому розвитку економіки країни. Фактично, багато вчених у країні та за кордоном. Дослідження показують, що між ними існує значна позитивна кореляція. Взагалі кажучи, процес економічного розвитку також є процесом безперервного коригування структури промисловості. Швидкість коригування структури промисловості також певною мірою обмежує швидкість економічного розвитку. Ефективне забезпечення людським капіталом збільшить швидкість промислового розвитку. коригування структури, що, у свою чергу, також збільшить швидкість коригування промислової структури, прискорить швидкість економічного розвитку. Основним питанням реструктуризації промисловості є промислова трансформація (ключ для підтримки економічної конкурентоспроможності). Так звана промислова трансформація відноситься до процесу переходу від зрілих або занепадних галузей, які втратили свої конкурентні переваги, до галузей, що розвиваються або розвиваються. Волт Вітмен Ростоу (Walt Whitman Rostow) вказував, що процес соціально-економічного розвитку повинен проходити шість етапів послідовно (традиційна соціальна стадія, етап підготовки до зльоту, зліт у стадію самопідтримуючого зростання, стадія зрілості, висока -обсяг масового

населення Стадія споживання і прагнення до якості життя.) для досягнення економічного розвитку. Припустимо, що в соціально-економічній діяльності існують три типи секторів: сільське господарство, промисловість та сфера послуг. На різних етапах економічного розвитку пропорції різних секторів соціальної та економічної діяльності неоднакові. Зокрема, на традиційному соціальному етапі сільське господарство займає найбільшу частку в соціально-економічній діяльності, а рівень людського капіталу в економічне зростання становить В основному покладаються на внески землі та робочої сили. На етапі розгортання та індустріалізації частка промисловості в соціально-економічній діяльності поступово збільшувалася, поступово зростали відповідні вимоги до якості робочої сили, а також почав збільшуватися внесок людського капіталу в економічне зростання. На стадії постіндустріалізації найбільша частка соціально-економічної діяльності займає сфера послуг, у цей період вимоги до якості робочої сили є найвищими, а людський капітал має найбільший внесок у економічне зростання та оптимізацію та налагодження структури промисловості. .

Статус людського капіталу країни чи регіону значною мірою визначає ефективність та ефект промислових перетворень у цій країні чи регіоні. Якщо запас людського капіталу в країні достатній, а запаси великі, вона зможе забезпечити відповідні рішення для переходу від провідних галузей епохи індустріальної економіки (таких як виробництво електронного обладнання) до провідних галузей епохи економіки знань. (наприклад, індустрія біотехнологій та ІТ-індустрія тощо) Інтелектуальна підтримка та гарантія. Загалом галузі з високим рівнем людського капіталу можуть швидко та оперативно реагувати на різноманітні потреби та зміни клієнтів, змінювати структуру своєї продукції та давати хороші результати у скоординованому розвитку ланцюгів поставок нагору та вниз за течією. можуть утворюватися між галузями. Крім того, процес промислової трансформації значною мірою змінить економічні та технологічні зв'язки між вихідними галузями, спричиняючи потрясіння та тиск у галузі та ринковому середовищі. Взагалі кажучи, галузі та галузі з великим запасом людського капіталу, відносно достатньою пропозицією та сильною адаптивністю можуть витримати випробування промислового «розриву зв'язків», і водночас можуть якнайшвидше утворити нові промислові об'єднання. Варто зазначити, що трансформація структури промисловості має базуватися на вихідній галузі та повною мірою використовувати відповідні ресурси вихідної галузі. Людський капітал може значно покращити гнучкість

передачі промислових ресурсів, а високоякісні працівники (з більшим запасом людського капіталу) можуть пристосуватися до нового виробничого середовища ефективніше, швидше і легше, ніж звичайні працівники. Отже, запас людського капіталу Великі галузі чи сектори мають відносно невеликий опір під час промислової трансформації.

Судячи з процесу економічного розвитку більш розвинених країн Європи та США, нові технології, винайдені працівниками з високим рівнем людського капіталу, викликали технологічну революцію. «Промислова революція» стала поворотною точкою часу і важливою рушійною силою економічного зростання країни. Спочатку це сприяло налагодженню та модернізації економічної та промислової структури більш розвинених країн Європи та Америки. Виникнення цієї ситуації сприяло експорту супутніх товарів, знань і технологій з цих країн, сприяючи тим самим налагодженню та модернізації світової економіки та структури промисловості. З наведеного вище аналізу видно, що людський капітал є найважливішим мотивом і вирішальним фактором у налагодженні та модернізації структури промисловості. Водночас налагодження та оновлення структури промисловості, у свою чергу, сприятиме збільшенню рівень людського капіталу знову, і взаємодія між ними Сприяти подальшому зростанню економіки країни.

Самі інвестиції людського капіталу, як інвестиційна діяльність для підвищення якості робочої сили, матимуть певний вплив на попит на робочу силу країни чи регіону (включаючи прямий та непрямий вплив). Конкретні умови такі:

По-перше, рушійний вплив інвестицій людського капіталу на попит на робочу силу відображається у формуванні людського капіталу: самі інвестиції людського капіталу можуть розширити потенціал зайнятості та надати нові можливості працевлаштування. Перш за все, для підвищення рівня людського капіталу в регіоні необхідно не лише посилити підтримку формальної освіти (переважно академічної), а й активно розвивати ті, що можуть покращити знання та навички робоча сила Створення професійно-технічних навчальних закладів, ПТУ та технікумів тощо створить велику кількість робочих місць і поглине велику кількість працівників. По-друге, роблячи відповідні інвестиції в людський капітал, він також може сприяти подальшим інвестиціям у фізичний капітал, що, у свою чергу, певною мірою сприяє зайнятості. Інвестиції фізичного капіталу також відіграють позитивну роль у підтримці покращення людського капіталу. Наприклад, якщо ви хочете енергійно

створити офіційну освіту, професійно-технічні навчальні заклади, професійно-технічні училища та технікуми для підвищення рівня людського капіталу, ви повинні інвестувати певна кількість житла Фізичний капітал, такий як парти та стільці, навчальні посібники та навчальні матеріали; тоді як інвестиції в здоров'я праці (частина інвестицій в людський капітал) вимагають певної суми інвестицій фізичного капіталу в заклади охорони здоров'я, фітнес-центри та відповідне обладнання ; для технологій і навичок робітників. Прогресивні інвестиції також вимагають певного обсягу фізичних капіталовкладень, таких як експлуатація машин і об'єктів; аналогічно, наукові дослідження та винаходи також вимагають певної кількості фізичних капіталовкладень, таких як інструменти, обладнання та лабораторії. Виникнення вищевказаної ситуації показує, що інвестиції людського капіталу можуть сприяти подальшому розвитку суміжних галузей і підприємств, створюючи тим самим більше робочих місць і поглинаючи більше робочої сили.

По-друге, інвестиції в людський капітал створять більше робочих місць у процесі виробництва та доходу та ще більше зменшать тиск на зайнятість, тим самим маючи певний ступінь непрямого впливу на попит на робочу силу. Перш за все, інвестиції людського капіталу можуть ще більше підвищити продуктивність праці та економічну ефективність підприємства, завдяки чому частка ринку супутніх товарів і послуг підприємства продовжує розширюватися. При цьому масштаби підприємства також збільшуються. , тож він може поглинати більше робочої сили. Вступити на роботу на підприємство. Підвищення якості бізнесу, практичних можливостей, професійних трудових навичок, адаптивності та прийняття нових машин та обладнання та нових технологій співробітниками підприємства – все це відбувається завдяки безперервним інвестиціям людського капіталу. Ця ситуація змушує одного і того ж працівника в тій же ситуації в інших Він може повно та раціонально використовувати більше вхідних факторів в інших виробничих процесах, підвищуючи тим самим рівень продуктивності праці та сприяючи зростанню підприємства. Загалом, чим більше підприємство надає значущості навчанню своїх працівників на робочому місці, тим краща якість його продукції чи послуг, що дозволить йому мати більш очевидну конкурентну перевагу на ринку, а також частку супутні товари та послуги на відповідному ринку, він буде ставати все вище і вище. Можна сказати, що збільшення частки світового ринку продукції та послуг, пов'язаних із підприємствами, має велике стратегічне значення для вирішення проблем зайнятості та економічного

зростання країни чи регіону. По-друге, інвестиції в людський капітал можуть сприяти економічному зростанню країни чи регіону, одночасно збільшуючи кількість зайнятих у цій країні чи регіоні. Дослідження багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців з теорії людського капіталу та теорії економічного зростання показали, що, коли соціально-економічна діяльність досягла певної стадії, внесок інвестицій людського капіталу в економічне зростання є більш важливим, ніж внесок інших елементів на основі матеріальних цінностей. капітал. Загалом, існує значна позитивна кореляція між темпами економічного зростання та рівнем зайнятості, тобто якщо темпи економічного зростання країни чи регіону є повільними або навіть регресивними, то попит країни чи регіону на кількість робочої сили буде Навпаки, якщо економічне зростання країни чи регіону стабільне або навіть спостерігається швидке економічне зростання, попит країни чи регіону на робочу силу, природно, зростає. Іншими словами, ситуація із зайнятстю робочої сили країни залежить від її економічного розвитку, а інвестиції в людський капітал є саме найважливішим фактором економічного зростання країни. Тому постійні та розумні пов'язані інвестиції в людський капітал можливі не лише Сприяння економіці зростання, водночас знижуючи рівень безробіття та підвищуючи рівень зайнятості, може поступово розпочати гідне коло соціальної та економічної діяльності.

Вплив інвестицій людського капіталу на пропозицію робочої сили можна описати з двох різних точок зору. Конкретні умови такі:

По-перше, інвестиції в людський капітал певною мірою можуть відстрочити час працевлаштування певної частини нових працівників. Виникнення цієї ситуації може належним чином послабити поточний тиск зайнятості та відігравати роль «знищення піків і заповнення долин» для безробіття. Перш за все, для всього суспільства, через формальну освіту, підготовку перед працевлаштуванням і безперервну освіту та інші методи інвестування людського капіталу, воно може не тільки збільшити запас людського капіталу нової робочої сили, кількість освічених і навчених робітників, і час для робітників, щоб отримати освіту. І це також може відігравати певну роль у затримці його виходу на ринок праці, так що певна кількість нової робочої сили, яка мала надходити на ринок праці, може бути поглинена за певний період часу у «навчальній» манері, що відіграло важливу роль у нинішньому тиску на зайнятість. По-друге, через такі форми інвестування людського капіталу, як навчання звільнених, переміщення, навчання в легкій промисловості чи безперервна освіта, ті, кого звільнили або

збираються звільнити, можуть вступати до професійно-технічних навчальних закладів, професійно-технічних училищ, технікумів, або офіційні коледжі та університети для покращення та покращення. Їхній рівень людського капіталу, замість того, щоб дозволити їм безпосередньо вийти на ринок праці, відігравав певну роль у послабленні поточного тиску на зайнятість.

По-друге, завдяки безперервним інвестиціям в людський капітал можна забезпечити більшу пропозицію робочої сили з вищим рівнем людського капіталу, і в той же час можна зменшити кількість робочої сили з нижчим рівнем людського капіталу. коригування структурного дисбалансу попиту та пропозиції робочої сили. Структурний дисбаланс попиту та пропозиції робочої сили призведе до співіснування довготривалих вакансій високотехнічних і професійних робочих місць, зростання рівня безробіття та тривалої тісноти загальних робочих місць. Більше того, при безперервному налагодженні та модернізації промислової структури країни та регіону продовжуватимуть з'являтися та розширюватися нові галузі. Якщо пропозиція високоякісної робочої сили в цей час буде недостатньою, виникне розрив між попитом на робочу силу та пропозицією робочої сили в країні. Симетрія ставатиме все більш помітною, а тиск на зайнятість у суміжних галузях ставатиме все серйознішим. Збільшуючи інвестиції та вказуючи на знання, навички та здоров'я працівників, рівень людського капіталу поступово збільшується, що також додатково покращує здатність працівників вибирати роботу та адаптуватися до вимог роботи. Лише завдяки хорошій роботі з оновлення внутрішньої робочої сили країни з низьким запасом людського капіталу країна чи регіон може принципово вирішити проблему структурного дисбалансу в процесі зайнятості, пропозиції низькоякісної робочої сили та гострого дефіциту високоякісної робочої сили. -професійно-технічний персонал рівня.

Рис. 2.2. Аналіз механізму впливу людського капіталу на економічне зростання

З наведеного вище аналізу видно, що роль людського капіталу у сприянні економічному зростанню є вирішальною і незамінною. На основі попереднього аналізу автор прочісує та узагальнює механізм людського капіталу на економічне зростання так: країна або 3 точки зору регіонів, її інвестиції в людський капітал можуть здійснюватися через виробничу функцію елементів людського капіталу, виробничу функцію ефективності людського капіталу, ефект людського капіталу «знання», вплив людського капіталу на пристосування та модернізацію промислової структура та вплив людського капіталу на зайнятість робочої сили Сукупний ефект попиту та пропозиції сприятиме економічному зростанню[19].

Висновки до розділу 2

У цій главі автор, по-перше, зібравши та узагальнивши думки відповідних вітчизняних та зарубіжних вчених, дає визначення людського капіталу (включаючи індивідуальний людський капітал та регіональний людський капітал) та людського капіталу в цій статті. Людський капітал відноситься до конденсованих у робочій силі. Комплексний прояв якісного рівня знань, навичок, здоров'я та інших якостей, заснований на способі мислення. Загальний рівень якості тісно пов'язаний зі здатністю праці створювати цінність у соціальних і господарській діяльності. Виходячи з цього визначення, людський капітал у конкретній місцевості означає загальний рівень усього індивідуального людського капіталу (який може бути «матеріалізований» у товарах чи послугах для збільшення вартості їхньої продукції) у цій місцевості. З наведеного вище визначення видно, що так званий запас людського капіталу відноситься до суми рівнів якості індивідуального людського капіталу в усіх регіонах у певний момент часу. По-друге, автор дає відповідні визначення інвестицій в людський капітал та типів людського капіталу, тобто так звані інвестиції людського капіталу відносяться до пов'язаних інвестицій і витрат з метою підвищення якості особистих знань, навичок, здоров'я та Це може призвести до збільшення людського капіталу, що в свою чергу сприятиме економічному зростанню.

РОЗДІЛ 3

СТАТИСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ІНВЕСТИЦІЙ У ЛЮДСЬКИЙ КАПІТАЛ ТА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ КИТАЮ

3.1 Аналіз загальної ситуації з інвестиціями в людський капітал

Китаю

3.1.1 в освітньому аспекті

Інвестиції в освіту – це інвестиції, які принесуть високу прибутковість у майбутньому. Адам Сміт зазначив, що такий вид витрат можна розглядати як різновид основного капіталу, оскільки люди можуть займатися лише звичайною роботою та отримувати звичайний дохід, не отримуючи освіти та навчання. Люди, які отримують вищий рівень освіти, а потім йдуть на роботу, швидше за все, краще підвищують свою особисту цінність і створюють кращий дохід і прибуток. Інвестиції в освіту – це витрати, сплачені окремими працівниками для отримання освіти на різних рівнях. Наприклад, систематично здобуття початкової, середньої та вищої освіти потребує оплати певної кількості витрат. Сума цих витрат є загальними інвестиційними витратами робітника. особиста освіта. Можна сказати, що інвестиції в освіту – це

Основний компонент інвестицій в людський капітал є найосновнішим елементом у складі людського капіталу, але окремим працівникам важко нести всі витрати на відповідну освіту та навчання, тому державні органи та підприємці повинні відповідати за освіту та навчання. навчання індивідів Відповідальність за навчання, тому що це створить добровільне коло для всієї соціальної економіки[20]. Основна ситуація з інвестиціями Китаю в освіту підсумована таким чином:

років	ніколи не ходив до школи	початкова школа	молодшої школи	вища школа	вища освіта і вище
2010	9.68%	33.42%	38.04%	13.37%	5.49%
2011	9.16%	32.38%	39.29%	13.40%	5.77%
2012	10.37%	33.28%	38.35%	12.44%	5.56%
2013	8.79%	33.07%	38.99%	12.93%	6.22%
2014	8.01%	31.80%	40.22%	13.41%	6.56%
2015	7.50%	31.17%	40.94%	13.69%	6.70%
2016	7.12%	30.13%	41.67%	13.80%	7.29%
2017	5.81%	28.49%	41.27%	14.93%	9.50%
2018	5.50%	27.57%	41.41%	15.46%	10.06%
2019	5.29%	26.88%	41.11%	16.12%	10.59%

Рис. 3.1 Зміни рівня освіти населення Китаю за роки (ос.)

Як ми всі знаємо, люди, які отримали вищу освіту і вище, є основою для забезпечення високоякісними талантами в різних галузях. Чим більше людей з вищою освітою і вище в Китаї, тим вище рівень людського капіталу Китаю, що в свою чергу позитивно впливає на економічне зростання. Чим більше вплив на Китай, так і фактична ситуація в Китаї полягає в тому, що кількість людей без вищої освіти все ще становить велику частку населення країни. Тому лише продовжуючи збільшувати інвестиції в освіту та поступово збільшуючи частку людей, які здобувають вищу освіту в моїй країні, ми можемо по-справжньому підвищити рівень людського капіталу Китаю, сприяючи тим самим внутрішньому економічному зростанню[21].

Якщо країна чи регіон хоче підвищити рівень освіти своїх громадян, вона потребує великого обсягу відповідного фізичного та людського капіталу для підтримки та допоміжних засобів. З точки зору інвестицій фізичного капіталу, перш за все, це будівництво різних рівнів навчальних закладів. Зокрема, це: заклади дошкільної освіти, заклади початкової освіти, заклади середньої освіти та загальноосвітні вищі навчальні заклади. Розвиток різноманітних навчальних закладів різних рівнів у моїй країні за останні 10 років виглядає наступним чином:

років	Коледжі та університети	Заклад середньої освіти	Заклад початкової освіти	Заклад дошкільної освіти
2010	1552	89398	425846	116390
2011	1731	96082	426365	117899
2012	1792	96082	427697	124402
2013	1867	94116	396567	130495
2014	1908	92267	369063	129086
2015	2263	90121	349126	133722
2016	2305	87639	322094	138209
2017	2358	85063	290597	150420
2018	2409	83810	271804	166750
2019	2442	81662	255400	181251

Рис. 3.2 Розвиток різних рівнів навчальних закладів Китаю за роки
(інститути)

З таблиці 3.2 видно, що кількість загальноосвітніх вищих навчальних закладів у Китаї зросла з 1552 у 2010 році до 2442 у 2019 році за останні 10 років (2010-2019). За ці 10 років кількість університетів у моїй країні зросла на 890, а загальний темп зростання становить 57,35%. Виникнення цієї ситуації повністю свідчить про те значення, яке уряд Китаю надає подальшому становленню вищої освіти та виховуванню високоякісних талантів з високим запасом людського капіталу. Хоча кількість вищих навчальних закладів у Китаї збільшується, це все ще трохи недостатньо в порівнянні з величезним населенням Китаю. Кількість закладів середньої освіти та початкової освіти в Китаї скоротилася за останні 10 років. Кількість закладів середньої освіти скоротилася з 89 398 у 2010 році до 81 662 у 2019 році. За останні 10 років їх кількість скоротилася на 7 736, і загальний темп скорочення становить 8,65 %, кількість закладів початкової освіти скоротилася з 425 846 у 2010 році до 255 400 у 2019 році, а кількість зменшилась на 170 446 за останні 10 років, а загальний темп скорочення становить 40,03 %; Виникнення цієї ситуації не означає, що початкова та середня освіта Китаю, навпаки, саме через велику увагу до неї поступово закриваються та об'єднуються деякі заклади початкової

та середньої освіти з низькою якістю освіти та звичайними вчителями. за останні 10 років, що робить інші навчальні заклади більш конкурентоспроможними. Подальше вдосконалення, яке може дати студентам кращу освіту. За останні 10 років заклади дошкільної освіти Китаю швидко розвивалися, кількість вітчизняних закладів дошкільної освіти зросла зі 116 390 у 2010 році до 181 251 у 2019 році. Кількість зросла на 64 861, а загальний темп зростання становить 55,73%. Кількість закладів дошкільної освіти Швидке зростання також свідчить про те, що із загальним покращенням ситуації з економічним розвитком Китаю та все більшим покращенням рівня життя людей китайці все більше усвідомлюють та надають значення найпростішій освіті.

3.1.2 Технологія

Ми знаємо, що людський капітал – це комплексне вираження якісного рівня знань, навичок, здоров'я та інших якостей, які зосереджені в робочій силі. Загальний рівень якості тісно пов'язаний зі здатністю робочої сили створювати цінність у соціально-економічній сфері. діяльність.. Виходячи з цього визначення, людський капітал у конкретній місцевості означає загальний рівень усього індивідуального людського капіталу (який може бути «матеріалізований» у товарах чи послугах для збільшення вартості їхньої продукції) у цій місцевості. З наведеного вище визначення видно, що рівень науки і техніки є важливою частиною людського капіталу. Ден Сяопін якось зазначив, що «наука і техніка є основними продуктивними силами». Крім того, багато вчених у країні та за кордоном висунули різні моделі економічного зростання, які розглядають технічний прогрес як ендогенні змінні для пояснення проблеми економічного зростання. Вони вважають, що постійне підвищення рівня технологій є однією з найважливіших причин підтримки стабільного зростання регіональної економіки, а ступінь інвестицій у науку і технології країни чи регіону також визначає тенденцію розвитку важливих питань, пов'язаних з економічним будівництвом країни, таких як режим економічного зростання країни, оновлення і налагодження структури промисловості тощо. Конкретні умови інвестування моєї країни в науку та технології протягом багатьох років такі:

індекс	2015	2016	2017	2018	2019
витрати на нддкр	811.3	996.0	1186.4	1306.7	1548.9
фундаментальні дослідження	92.7	110.6	129.9	160.2	197.9
прикладні дослідження	271.3	350.9	387.6	417.2	469.3
експериментальна розробка	447.2	534.4	668.9	729.3	881.7
державне фінансування	699.7	849.5	1036.5	1106.1	1292.7
корпоративні кошти	28.2	29.8	34.2	39.9	47.7

Рис. 3.3 Витрати Китаю на наукові дослідження за останні роки (100 мільйонів юанів)

З таблиці 3.3 видно, що загальні витрати моєї країни на фінансування наукових досліджень зросли з 81,13 мільярда юанів у 2015 році до 154,89 мільярда юанів у 2019 році. У порівнянні з 2015 роком загальне фінансування наукових досліджень збільшилося на 73,763 мільярда юанів у середньому за рік у 2019 році. 18,441 млрд юанів Серед них: фінансування фундаментальних досліджень зросло з 9,27 млрд юанів у 2015 р. до 19,79 млрд юанів у 2019 р. У порівнянні з 2015 р. фінансування фундаментальних досліджень зросло на 10,521 млрд юанів у 2019 р., середнє щорічне збільшення на 30 млрд юанів у 2019 р. фінансування досліджень зросло з 27,13 млрд. юанів у 2015 р. Сума зросла до 46,93 млрд. юанів у 2019 р. У 2019 р. порівняно з 2015 р. фінансування фундаментальних досліджень зросло на 19,8 млрд. юанів, у середньому на рік збільшилося на 4,949 млрд. юанів; фінансування досліджень експериментальних розробок збільшилося з 44,72 млрд юанів у 2015 р. до 88,17 млрд юанів у 2019 р. Порівняно з 2015 р. фінансування фундаментальних досліджень зросло на 43,450 млрд юанів із середньорічним збільшенням на 10,863 млрд юанів. Хоча абсолютна сума додаткового фінансування для різних видів досліджень відрізняється значно, швидкість зростання відносно постійна, а швидкість зростання становить 20. Коливається між %-30% [22]. Державні

кошти на наукові дослідження зросли з 69,97 млрд. юанів у 2015 році до 129,27 млрд. юанів у 2019 році. У порівнянні з 2019 роком державні кошти на наукові дослідження зросли на 59,301 млрд. юанів у 2015 році, середньорічний приріст на 14,825 млрд. юанів²; корпоративні кошти на наукові дослідження збільшилися з 288. мільярд юанів у 2015 році Зріс до 4,74 мільярда юанів у 2019 році. У порівнянні з 2015 роком урядові інвестиції в наукові дослідження зросли на 1,921 мільярда юанів у 2019 році, у середньому на 480 мільйонів юанів. щороку підтримував значні інвестиції у фінансування наукових досліджень. У порівнянні із загальною економічною потужністю різних типів підприємств у моїй країні, збільшення інвестицій підприємств у наукові дослідження є дуже малим. Виникнення цієї ситуації показує, що китайські підприємства зазвичай інвестують менше в наукових дослідженнях Відсутність потужної підтримки технологічного прогресу підприємств або послуг також певною мірою обмежила подальший розвиток і зростання економіки моєї країни[23].

індекс	2015	2016	2017	2018	2019
Опубліковані наукові праці	132072	138119	140818	148039	158647
Публікувала статті за кордоном	21498	25882	26862	31598	35173
Видання науково-технічних праць	4691	4788	3922	4292	4458
Кількість прийнятих заявок на патент	12536	15773	19192	24059	30418
Патент	9864	12361	14979	18227	23406
Кількість наданих патентних заявок	5048	6391	8698	12126	16551

Рис. 3.4 Науково-технічна продукція Китаю та результати наукових

досліджень за останні роки

Супутні науково-технічні результати та результати наукових досліджень є одним із найважливіших показників для вимірювання науково-дослідної роботи та науково-технічного рівня країни чи регіону. З таблиці 4.8 видно, що кількість опублікованих науково-технічних праць у Китаї зросла з 13 2072 у 2015 році до 2019 року. 158647. У порівнянні з 2015 роком кількість науково-технічних статей, опублікованих у моїй країні, у 2019 році зросла на 26 575. За останні роки середньорічний приріст становив 6643,75. кількість науково-технічних праць, опублікованих за кордоном, зросла з 21 498 у 2015 р. до 35 173 у 2019 р. Порівняно з 2015 р. кількість науково-технічних праць, опублікованих за кордоном, у 2019 р. зросла на 13 675. За останні роки середньорічний приріст становить 88 становить 341. За останні роки частка китайських робіт, опублікованих за кордоном, також зросла з 16,28% у 2015–2019 роках. Виникнення цієї ситуації також свідчить про те, що «золотий вміст» китайських науково-технічних робіт з кожним роком зростає. Кількість науково-технічних праць, опублікованих у Китаї, дещо скоротилася з 4691 у 2015 році до 4458 у 2019 році. У порівнянні з 2015 роком кількість науково-технічних робіт у 2019 році зменшилася на 233, а за останні роки в середньому на 58,25 типи скорочуються з кожним роком. Кількість патентних заявок, отриманих у Китаї, зросла з 12 536 у 2015 р. до 30 148. У порівнянні з 2015 р. кількість патентних заявок, отриманих у 2019 р. зросла на 17 882, а в середньому за останні роки на 4470,5 випадків на рік (кількість заявок на патенти на винаходи збільшилася в середньому на 3385,5 випадків на рік), тоді як кількість заявок на патент, виданих у Китаї, зросла з 5048 у 2015 році до 16551 у 2019 році. У порівнянні з 2015 роком кількість наданих заявок на патент зросла на 11503 у 2019 році, середнє збільшення 2875,75 на рік (включаючи кількість виданих патентів на винаходи). Середній річний приріст на 1958,25), а частка успішних заявок на патент зросла з 40,27 у 2015 році до 54,41% у 2019 році. Виникнення цієї ситуації повністю демонструє, що Патенти в галузі науки і техніки мають як кількісний, так і якісний показник. Очевидне покращення, безсумнівно, є хорошою новиною для енергійного збільшення людського капіталу в китайській науці та техніці.

3.1.3 Аспект здоров'я

Інвестиції в охорону здоров'я є одним із важливих компонентів інвестицій в людський капітал. З покращенням та покращенням медичних та медичних умов, а також умов охорони здоров'я в певній місцевості можна не лише збільшити середню тривалість життя мешканців цього району (збільшення тривалість життя дозволить збільшити кількість робочої сили в районі) Капітальні інвестиції), а також хороші умови охорони здоров'я в регіоні також можуть знизити захворюваність, підвищити рівень виживання захворювань, підвищити енергію та фізичну силу працівників, тим самим підвищивши рівень продуктивності праці робітників за одиницю часу. Таким чином, інвестиції в охорону здоров'я можуть не тільки забезпечити більше людського капіталу, коли кількість робітників залишається незмінною, але й підвищити ефективність праці окремих працівників, тим самим ще більше сприяти регіональному економічному зростанню[24]. Серед складових елементів людського капіталу можна сказати, що запас і збільшення здоров'я певною мірою визначають весь час, який індивід може витратити на всі види економічної діяльності. З іншого боку, через недостовірну статистику інвестицій в охорону здоров'я в медичне обслуговування, охорону здоров'я, відпочинок та фізичні вправи, з іншого боку, через невизначеність і характеристики вимірювання самого здоров'я. Тому кількість різних типів закладів охорони здоров'я, кількість медичного персоналу, кількість ліжок та послуги громадських центрів здоров'я вибираються так, щоб відображати інвестиції моєї країни в людський капітал моєї країни. Конкретна ситуація людського капіталу моєї країни інвестиції в охорону здоров'я, лікування та охорону здоров'я протягом багатьох років наступним чином:

рокі в	всього	лікарня загальнопрофілю	лікарня китайської медицини	спеціальна лікарня	первинні лікувально-оздоровчі заклади	професійне агентство охорони здоров'я
2009	1005004	12716	2492	2237	973098	10787
2010	806243	12599	2518	2271	774693	10792
2011	849140	12900	2611	2492	817018	10878
2012	882206	12982	2620	2682	849488	11177
2013	918097	13120	2665	3022	884818	11269
2014	912263	13372	2720	3282	878686	11528
2015	891480	13119	2688	3437	858015	11485
2016	916571	13364	2728	3716	882153	11665
2017	936927	13681	2778	3956	901709	11835
2018	954389	14328	2381	4283	918003	11926
2019	950297	15021	2889	4665	9122620	12083

Рис. 3.5 Будівництво різних медичних установ у Китаї протягом багатьох років (а)

З таблиці 3.5 видно, що загальна кількість різних типів медичних закладів у моїй країні скоротилася з 1 005 004 у 2009 році до 950 297 у 2019 році. У порівнянні з 2009 роком загальна кількість медичних закладів у моїй країні зменшилася на 54 707. Така ситуація Основною причиною виникнення цього є те, що кількість закладів первинної медико-санітарної допомоги в моїй країні скоротилася з 973098 у 2009 році до 912620 у 2019 році. У 2019 році порівняно з кількістю закладів первинної медичної допомоги у 2009 році кількість первинних медичних закладів у моїй країні скоротилося на 60 478. Отже, загальна кількість медичних закладів у моїй країні скоротилася, але виникнення цієї ситуації не означає, що інвестиції моєї країни в медицину та охорону здоров'я знизилися, тому що найважливіші лікарні загального

профілю , лікарень традиційної китайської медицини та спеціалізованих лікарень у відповідних медичних установах моєї країни. Кількість збільшується (більше того, кількість професійних державних установ охорони здоров'я в моїй країні також зросла з 10 787 у 2009 році до 12 083 у 2019 році, а середньорічний приріст на 129,6 порівняно з 2009 р. у 2019 р.). Кількість цих лікарень зросла відповідно на 2305, 397 та 2428 із середньорічними темпами зростання 1,81%, 1,59% та 1,08% відповідно. Охорона здоров'я забезпечує найбільш фундаментальну підтримку та гарантія[25].

Здоров'я жителів має прямий зв'язок із рівнем здоров'я та медичним рівнем країни, а участь різного медичного персоналу, який підтримує відповідні медичні установи, є ще одним ключовим показником для вимірювання рівня медицини та здоров'я в країні. персонал у моїй країні протягом багатьох років. Конкретна ситуація наведена в таблиці 3.6

рокі в	всього людей	ліцензований лікар	Помічник лікаря	Дипломована медсестра	Фармацевт	Сільський лікар	Інші техніки
2013	6681184	1678031	421033	1426339	353565	957459	235466
2014	6964389	1715460	407465	1558822	325212	931761	243460
2015	7251803	1791881	410023	1678091	330525	938313	255149
2016	7781448	1905436	423770	1854818	341910	1050991	275006
2017	8207502	1972840	440419	2048071	353916	1091863	290161
2018	8616040	2020154	445940	2244020	363993	1126443	305981
2019	9115705	2138836	477228	2496599	377398	1094419	319117

Рис. 3.6 Внесок медичного персоналу Китаю протягом багатьох років

З таблиці 3.6 видно, що загальна кількість медичного персоналу різних типів у Китаї зросла з 6 681 184 у 2013 році до 9 115 705 у 2019 році. У порівнянні із загальною кількістю медичного персоналу в 2013 році загальна кількість медичного персоналу зросла у 2019 році на 2 434 521, середній щорічний приріст на 4 0753,5 : Практикуючих лікарів збільшився з 16 78031 у 2013 році до 2 138 836 у 2019 році. Порівняно з 2013 роком кількість практикуючих лікарів збільшилася в середньому на 4,19 на 0,09 на 0,09 на 0,788 на рік. Практикуючі лікарі є основною складовою медичного персоналу. Збільшення чисельності відіграє вирішальну роль у підвищенні загального рівня медичного персоналу в Китаї, що, у свою чергу, певною мірою покращить здоров'я китайців. Кількість китайських помічників, медичних сестер і фармацевтів зросла з 421 033, 1 426 339 і 353 565 у 2013 році до 477 228, 2 496 599 і 377 398 у 2019 році відповідно. зареєстрованих медичних сестер та провізорів відповідно зросло на 56194,7, 1070260 та 23833 відповідно при середньорічному прирості на 9365,8, 178376,7 та 3972,2 відповідно. покращення здоров'я китайських жителів Деякі внески. Кількість іншого технічного персоналу в Китаї зросла з 235 466 у 2013 році до 319 117 у 2013 році. У порівнянні з 2013 роком кількість зросла на 83 651 у 2019 році, в середньому на 1 3941,8 осіб на рік. Кількість сільських лікарів і медичних працівників у Китаї зросла з 957 459 у 2013 році до 1 094 419 у 2019 році. У порівнянні з 2013 роком їх кількість зросла на 136 960 у 2019 році, в середньому на 2 2826,7 осіб на рік. рівень величезної сільської місцевості відіграє вирішальну роль у сприянні.

3.2 Аналіз базового статус-кво економічного зростання Китаю

Економічне зростання є основою всього соціального та економічного розвитку, воно відображає економічні досягнення країни чи регіону, а також означає вплив і конкурентоспроможність країни чи регіону у світі. Економічне зростання належить до дослідницької галузі економіки. Це один із центрів дослідження та гарячих точок економістів усього світу. Багато економічних проблем розробляються на основі економічного зростання. Метою є аналіз і дослідження впливу економіки. сили зростання, знайти спосіб сприяти економічному зростанню. Економісти по-різному тлумачать та розуміють концепцію економічного зростання, і в міру поглиблення ступеня світової

економічної інтеграції економічному зростанню надавалося також більш різноманітне значення. Деякі економісти вважають, що економічне зростання можна визначити як «збільшення національного доходу або валового внутрішнього продукту країни чи регіону», і величину цього зростання можна використовувати для вимірювання швидкості економічного зростання. Деякі економісти також використовують ВВП на душу населення або національний дохід на душу населення для вираження економічного зростання; крім того, деякі економісти вважають, що економічне зростання можна виміряти з кількох кутів зору, наприклад: збільшення виробництва на душу населення, підвищення продуктивності праці та економічної структури. Зміни та покращення економічного зростання, а також трансформація та вдосконалення моделей економічного зростання можуть бути використані як індикатори для вимірювання економічного зростання. З огляду на ступінь репрезентативності змінних показників, потреби цієї роботи та доступність даних, автор вважає, що так зване економічне зростання означає збільшення (на душу населення) національного доходу (або ВВП на душу населення).) країни чи регіону[26].

рок ів	Валовий національний дохід	ВВП	Вартість виробництва первинної галузі	Вартість вторинної промисловості	Вартість продукції третинної промисловості	Темпи зростання ВВП	ВВП на душу населення
2011	98000.5	99214.6	14944.7	45555.9	38714.0	10.76%	7858
2012	183617.4	184937.4	22420.0	87598.1	74919.3	15.67%	14185
2013	215904.4	216314.4	24040.0	103719.5	88554.9	16.97%	16500
2014	266422.0	265810.3	28627.0	125831.4	111351.9	22.88%	20169
2015	316030.3	314045.4	33702.0	149003.4	131340.0	18.15%	23708
2016	340320.0	340902.8	35226.0	157638.8	148038.0	8.55%	25608
2017	399759.5	401512.8	40533.6	187383.2	173596.0	17.78%	30015
2018	468562.4	473104.0	47486.2	220412.8	205205.0	17.83%	35198
2019	516282.1	518942.1	52373.6	235162.0	231406.0	9.69%	38420

Рис. 3.7 Розвиток та зміни відповідних економічних показників Китаю за роки (100 млн. юанів)

З таблиці 3.7 видно, що валовий національний дохід моєї країни зріс з 980,05 млрд юанів у 2011 р. до 51 628,21 млрд юанів у 2019 р. У порівнянні з 2000 р. валовий національний дохід Китаю зріс на 41 828 161 млрд юанів у середньому за рік. ВВП Китаю зріс з 9921,46 млрд юанів у 2011 році до 51894,21 млрд юанів у 2019 році. загальне економічне зростання протягом останнього десятиліття або близько того було відносно хорошим (за даними

2011 року, середньорічне економічне зростання на кінець 2019 року становило 14,8%). Вартість виробництва первинної, вторинної та третинної промисловості Китаю зросла з 1494,47 млрд юанів, 4555,59 млрд юанів і 387,140 млрд юанів у 2011 році до 5237,36 млрд юанів, 235 516,20,20 млрд юанів, відповідно, 102 млрд юанів. Перша, друга та третинна промисловість зросла на 374,289 млрд юанів, 18960612 млрд юанів і 19269253 млрд юанів відповідно, при середньорічному прирості 311,908 млрд юанів, 1,58051 млрд юанів і 1,58051 млрд юанів і 1,605 млрд юанів⁷, ми бачимо дані вище. що останні десять За останні кілька років темпи зростання первинної промисловості Китаю були відносно повільними, тоді як вартість продукції вторинної та третинної промисловості значно зросла. Ця ситуація відображає економічне зростання основних вітчизняних галузей, а також показує що Китай перебуває в економічному становищі. У період структурної перебудови та трансформації пропорції трьох основних галузей національної економіки стають все більш розумними (серед них: пропорції Китаю у вартості виробництва першої, другої та третинної промисловості у 2011 р. становили 15%, 46% і 39%, а Китаю Співвідношення вартості продукції первинної, вторинної та третинної промисловості становить 10%, 45% і 45%). ВВП на душу населення Китаю зріс із 7858 юанів у 2011 році до 38420 юанів у 2019 році. У порівнянні з 2011 роком, ВВП на душу населення у 2019 році зріс на 30562,70 юанів, що становить 2546,8 юанів у середньому за рік. Це свідчить про те, що середній рівень життя китайців поступово покращується.

Висновки до розділу 3

За допомогою статистичного аналізу інвестицій в людський капітал Китаю в освіту, науку і технології та конкретні умови, пов'язані з охороною здоров'я, можна побачити, що загальні інвестиції в людський капітал в Китаї за останні десять років збільшувалися з кожним роком, наприклад: національні витрати на освіту з 463 376,26 мільйонів юанів у 2009 році до 238 692 936 мільйонів юанів у 2019 році, середнє щорічне збільшення на 18389265,8 мільйонів юанів; витрати на науково-дослідні роботи китайських підприємств понад визначений розмір збільшилися з 110 200 мільярдів юанів у 1101 мільярдів юанів.

Витрати підприємств на науково-дослідні роботи зросли на 609,615 млрд юанів, у середньому на 76,202 млрд юанів; загальні витрати на охорону здоров'я в Китаї зросли з 458,663 млрд юанів у 2007 році до 2784,684 млрд юанів у 2019 році, що становить середньорічне збільшення на 3 млрд юанів. , варто звернути увагу. Більше того, відношення витрат Китаю на освіту, науку і технології, здоров'я жителів до ВВП (відношення становило 4,09%, 0,86% і 1,40% відповідно у 2019 році) все ще нижче, ніж у розвинених. Для подальшого сприяння економічному зростанню моєї країни необхідно збільшити частку видатків на освіту, науку та технології та здоров'я населення у ВВП. Через економічне становище Китаю протягом багатьох років

Відповідно до статистичного аналізу Китаю, загальна економічна потужність Китаю зараз посідає друге місце в світі, але його національний дохід на душу населення займає 112 місце у світі, що суперечить загальному економічному потенціалу Китаю. Певною мірою це показує, що якщо Китай хоче продовжувати коригувати та оптимізувати структуру промисловості, сприяти стійкій економічній стабільності, зростанню та покращенню рівня життя людей, він повинен ще більше підвищувати інтенсивність інвестицій в людський капітал.

ВИСНОВКИ

Автор аналізує формування людського капіталу та вказує, що формування людського капіталу ґрунтується на «подвійній ролі» соціально-економічного середовища та соціально-культурного середовища країни чи регіону, через освіту, «навчання на практиці», технічний прогрес і міграція зайнятості. Результатом кількох факторів, таких як інвестиції в охорону здоров'я, можуть сформуватися та продовжувати розвиватися людський капітал країни чи регіону.

Автор прочісував та узагальнив механізм людського капіталу на економічне зростання та вказав, що для країни чи регіону її інвестиції людського капіталу можуть здійснюватися через виробничу функцію елементів людського капіталу, виробничу функцію ефективності людського капіталу та " виробничу функцію людського капіталу» Сукупний ефект ефекту «знань», впливу людського капіталу на коригування та модернізацію промислової структури, а також вплив людського капіталу на пропозицію та попит на робочу силу надалі сприятиме економічному зростанню.

Через інвестиції в людський капітал Китаю в освіту, науку і технології, а також у галузі охорони здоров'я

Статистичний аналіз ситуації вказує на те, що загальні інвестиції Китаю в людський капітал за останні десять років з кожним роком зростали, однак варто зазначити, що витрати Китаю на освіту, науку і технології, охорону здоров'я населення у 2019 р. 4,09%, 0,86% і 1,40% відповідно.) У порівнянні з розвиненими країнами Європи та США вони все ще відносно низькі.

СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ ВИКОРИСТАНИХ

ДЖЕРЕЛ

1. Пітер Друкер, практика менеджменту [М], Пекін: Machinery Industry Press, 2006.
2. Вільям Петті Теорія оподаткування [М] Пекін: Китайське видавництво, 2006.
3. Адам Сміт Дослідження природи та причин національного багатства [М], Пекін: The Commercial Press, 1972.
4. Джон Мюллер Принципи політичної економії [М] Пекін: Комерційна преса, 1997: 212-220.
5. Маршалла Принципи економіки (том 2) [М] Пекін: The Commercial Press, 2005: 232-280.
6. Маркс Капітал (том перший) [М] Пекін: Народне видавництво, 2004:227-235.
7. Гері Беккер Людський капітал — особливо теорія та економічний аналіз освіти [М] Пекін: Пекінське університетське видавництво, 1987:1-3.
8. Джейкоб Мінселл Дослідження людського капіталу [М] Пекін: Китайське економічне видавництво, 2001: 103-121
9. Артур Льюїс Теорія економічного зростання [М] Пекін: The Commercial Press, 1983.
10. Кузнець Економічне зростання в різних країнах [М] Пекін: The Commercial Press, 1985.
11. Кейнс Загальна теорія зайнятості, відсотка та валюти [М] Пекін: The Commercial Press, 2000.
12. Кене Економічна таблиця [М]. Пекін: Китайське видавництво, 2017.
13. Лі Чжунмін Людський капітал: теоретична основа та її інтерпретація деяких проблем у Китаї [М], Пекін: Economic Science Press, 2015.
14. Чень Хунган. Регіональний людський капітал Китаю та економічне зростання [М]. Шанхай: Шанхайське народне видавництво, 2018.
15. Лі Лінг Рух людського капіталу та економічне зростання Китаю [М] Пекін: China Planning Press, 2013: 61-80.
16. Денісон, Едвард Ф. Чому темпи зростання відрізняються: післявоєнний досвід дев'яти західних країн [М]. Вашингтон, округ Колумбія: Інститут

- Брукінгса, 1967.
- 17.Шульц Т.В. Економічна цінність освіти[М]. Нью-Йорк: Видавництво Колумбійського університету, 1963.
 - 18.МАРКО МІРА, БАНДА ЛЮ. Проект людського капіталу ОЕСР: звіт про прогрес[С]. Санкт-Галлен, Швейцарія, 22-28 серпня 2010 р.
 - 19.БАНДА ЛЮ. Вимірювання людського капіталу – проект ОЕСР[С]. Друга Всесвітня конференція KLEMS, Гарвардський університет, 9 серпня 2012 р
 - 20.Лі Чаоцунь. Порівняльне дослідження впливу освіти на економічне зростання між двома сторонами Тайванської протоки — на прикладі порівняння впливу людського капіталу на економічне зростання між Пекіном і Тайванем [D]. Докторська дисертація Вища школа Китайської академії соціальних наук, 2015.
 - 21.Лі Цзюнься. Якість населення та розвиток людських ресурсів в епоху економіки знань [D] Докторська дисертація Південно-Західного фінансово-економічного університету, 2003.
 - 22.Вей Ліпін Дослідження взаємозв'язку між людським капіталом та економічним зростанням [D] Докторська дисертація Сяменського університету, 2001.
 - 23.Ян Ан. Дослідження зближення відмінностей між людським капіталом моєї країни та регіональним економічним зростанням [D] Докторська дисертація Університету Нанкай, 2015.
 - 24.Куанг Юаньфен. Регіональний розподіл та ефективність використання людського капіталу в Китаї [D] Докторська дисертація Хуачжунського університету науки і техніки, 2012 р.
 - 25.Сунь Шуцзюнь. Вплив фізичного капіталу та інвестицій людського капіталу на рівень виробництва та економічне зростання [J]. Журнал Сіаньського технологічного університету, 2012(1):62-67.
 - 26.Колодій П. П., Підлипна М. П. Роль геоінформаційних технологій у формуванні прогнозу раціонального використання та охорони земель / Містобудування та територіальне планування: наук.-техн. зб. – К.: КНУБА, 2009. – Вип. 35. – С. 379-383.

ДОДАТОК

площа	Фінансування освіти (десять тисяч юанів)	Кількість університетів (інститутів)	Кількість викладачів (ос.)	Кількість випускників (ос.)
Пекін	7373843	89	60852	155233
Тяньцзінь	4136097	55	29929	113034
Хебей	8447882	113	65043	315755
Шаньсі	5494903	75	38124	162571
Внутрішня Монголія	5040005	48	24654	105054
Ляонін	7809413	112	60502	235984
Цзілінь	4293877	57	37022	146517
Хейлунцзян	4838173	79	45448	203792
Шанхай	7106255	67	40118	136697
Цзянсу	15882132	153	106023	470254
Чжецзян	12069078	102	54154	247537
Аньхой	8172010	118	53108	265477
Фуцзянь	6344839	86	41119	178492
Цзянсі	6307866	88	50205	232048
Шаньдун	13727939	136	96058	474266
Хенань	11821418	120	85982	435308
Хубей	6844038	122	80665	353014
Хунань	7987607	121	62541	306809
Гуандун	18846365	137	87402	404011
Гуансі	5938482	70	35027	162169
Хайнань	1732237	17	8290	40887
Чунцин	5039550	60	35744	137635
Сичуань	10244130	99	73137	286756
Гуйчжоу	4510531	49	22803	85285
Юньнань	6582935	66	31322	118944
Тибет	826102	6	2369	8580
Шеньсі	6838342	91	61500	265279
Ганьсу	3608174	42	23232	102980
Цинхай	1552462	9	3717	11661
Нінся	1313862	16	6632	20718
Сіньцзян	4605867	39	17570	64591

Інвестиції людського капіталу в освіту в китайських провінціях, автономних районах та муніципалітетах у 2019 році